

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῆς 8 Μαρτίου 1851.

Ὁ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Ὁ ἦρως Μελέαγρος κατέκειτό ποτε ἀσθενῶν. Τὸ εἶδος μὲν τῆς νόσου αὐτοῦ ἦτον ἀδιακρίτον καὶ ἀόριστον, αὐτὸς δὲ ὡσημέραι ἐφθιμένο μαραινόμενος. Θλίψις κατέτωχε τὴν καρδίαν καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Τὸ πρόσωπον ἦτο πελοιδόνον, τὰ χεῖλη ὠχρὰ, καὶ οἱ πρὶν λύμπανες ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ἐκθεσμένοι. Ἡ θλίψις τοῦ ἦρωος ἐπρόξενει πάντως ὀδυνηρὰς καὶ δυσθεραπεύτους. Ἐπασχεν ἦτι καὶ ὁ ἦρω· τὴν δὲ τοιοῦτον ἀσθένειαν οὐδαί, ἄλλος συνεμαζέτο ἴσως πλεονέστερον τῆς καλῆς αὐτοῦ συζύγου Κλεοπάτρας, ἥτις συμπόρευσα καὶ αὐτῇ, ἐφαίνετο ὡσαυτὸς Μελέαγρος· μᾶλλον ὁ πάτριον, ἢ Κλεοπάτρα· διότι ζωὴ οὐκ ἦτο μόνη ὁ Μελέαγρος.

Πολλάκις ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς ἀσθενείας αὐτοῦ ἐβλήθη πικρότατα ἢ Κλεοπάτρα, ὡσαύτως εὐρισθε καιρὸν μονόθεως ἀπέκρουπε τὴν θλίψιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἀνδρός· τις. Μόνον διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Μελέαγρου ἐθρήνηε, ἢ αὐτὴ εἶχε καὶ ἄλλην αἰτίαν· εἶχε καὶ αὐτῇ τὸ ἴδιον αὐτῆς μυστήριον. Ἀλλ' ἐγνωρίζεν ἄραγε ὁ Μελέαγρος τοῦτο, ἢ τοισάχις τὸ ἐμάντευσε; Καὶ τί μυστικὸν ἠδύματον ἔρχετο ἀπαλὴ καὶ αἰώα, ἥτις μόνον τοῦ Μελέαγρον ἐγνωρίζε καὶ τοῦτον μόνον ἠγάπησε; Καὶ ὅμως εἶχε τοιοῦτον, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ ἐθλίβετο ἢ μᾶλλον, ὡς εἶχε αὐτὸν προερχομένης τῆς νόσου τοῦ συζύγου τῆς· εἶχε ἄρα σχέσιν τοῦτο πρὸς τὸ πάθος ἐκείνου. Μᾶλλον πρὶν τῶν ἡμερῶν, ὅτε ἐφαίνετο ὁ Μελέαγρος ἰουχρότερος, εἰσέλαθον ἢ Κλεοπάτρα, ἐκάθησε παρὰ τὴν προσκεφάλειον αὐτοῦ, καὶ λαβοῦσα ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτῆς τὴν δεξιάν τοῦ Μελέαγρου θεραπευτικώτερον ἔλεγεν πρὸς αὐτόν·

—Μελέαγρε! Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν καὶ τοι συζυγὸς σου οὐσα, οὐδέποτε ἐτόλμησα ἵνα διακοψῶ τὸ γλυκὺ ἴσως ὄνειρον, ὅπερ καὶ καθ' ὑπάρ· βλέπεις καὶ καθ' ὕπνου, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιβόαν τοῦ ὁποῦ διατελῶν, μένεις οὕτως ἀπόλεμος καὶ ὄναλκις, ὁ ἀνδρεύτερος ἦρω, ὦ Μελέαγρε, φθίσρων οὕτω

τὴν ἄλλως γεννοίαν καρδίαν σου διὰ λογισμῶν ἀγνώστων μὲν εἰς ἐμὲ, καταθλιβόντων ὅμως τὴν τουφεαὴν καρδίαν σου ἐν ταύτῃ νεότητι. Ἀνίσχυροι ὑπῆρξαν οἱ διακριεῖς ἀγῶνες μου, μάταιοι αἱ ἐλπίδες μου, φροῦδοι αἱ εἰλικρινεῖς περιποιήσεις μου· ἔχεις θλίψιν βαρεῖαν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδύνηθην ἄτυχως ὅπως καταστείλω. Σὲ ἠγάπησα, Μελέαγρε, καὶ οὐδὲ ὑποφέρει ἴσως ἡ γενναία ψυχὴ σου ἐν ἀρνηθῆς τοῦτο· ἕνεκά σου ἐγκατέλιπον πάντα οἰκεῖον, ἀσπασίωσα καὶ καρδίαν καὶ ζωὴν εἰς μόνην τὴν ἰδικὴν σου λατρείαν· Ἀλλὰ τὰ χεῖλη σου μένουσιν ὠχρὰ, οὐδ' ἐμειδισαν πώποτε πρὸς τὰ θεώματα τῆς συζύγου σου· Δὲ, Μελέαγρε!... Ὄχι· εἰπέ μοι, πρὸς θεῶν, τί καταθλίβει ταύτην τὴν ἄλλως ἀτεχνον καρδίαν;

—Κλεοπάτρα, ἀγαθὴ καρδίᾳ γνωρίζω, θεβαιώθητι ὅτι σὲ θλίβει ἢ ἡλικίᾳ αὐτῆς κατάστασις μου, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι καὶ θέλω ἐν ἀπαλλαγῇ μὲν ἐγὼ ἐκ τῆς τοιαύτης μελαγχολίας, ἀπαλλάξω δὲ καὶ σὲ, φίλη Κλεοπάτρα, τῆς θλίψεώς σου. Δὲν δύναμαι.

Εἶπεν ὁ ἦρω· Μελέαγρος, καὶ δάκρυα πύρινα ἐχύθησαν ἀπὸ τοῦς μεμαρασμένους μὲν, ἀλλὰ πυρὶ τότε λαυπετόων τὶ εὐκαίως ὅσον αὐτοῦ· Τα δάκρυα δὲ ταῦτα συνώδων ἄλλα δάκρυα εἰλικρινῆ, ἀθῶα, πικρὰ ὅμως, τῆς ὠραίας Κλεοπάτρας·

—Εἰπέ μοι Μελέαγρε, δὲν δύναμαι ἵνα σοὶ χρησιμεύσω ἐγὼ οὕτως; εἶμαι ἐτοιμὴ ἵνα προσενέγκω ἀνταλλαγῆα καὶ τὴν ζωὴν μου αὐτῇ πρὸς τὴν εὐτυχίαν σου. Ἡ ἰαλικία δὲν γενναίᾳ ἢ ἄλλοισιν καὶ ἢ πατρίε μου ἐγεννησεν οὕτως, ἥτις ὀνομάζεται συζυγὸς σου. Ἡ ζωὴ μου ἔσεται ἐκούσιον ὀλοκαύτωμα ὑπὲρ σοῦ, Μελέαγρε. εἰπέ μοι, εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ·

—Ἄς ἦτο δυνατόν, φίλη Κλεοπάτρα, ἵνα σοὶ ἀπεδιδετο διὰ τοῦ θανάτου μου ἢ ἀπολεσθεῖσα ἐν κεν ἐμὸς εὐτυχία σου, καὶ ἐκούσιως ἤθελα προσφέρει τὴν ζωὴν μου. Αἰσθάνομαι, Κλεοπάτρα, ὅτι δυστυχεῖς δι' ἐμὲ, ἐγνωρίζω ἀκούστως τὴν εὐγενῆ σου καρδίαν, καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι δυστυχέστερος· κάλλιον, Κλεοπάτρα, νὰ μὴ εἶ-

γον αίσθησιν. Καί ὅμως ἐνώ ἐγώ εἰμαι δυστυχής, σὺ κα-
θίστασαι δυστυχιστέρα, οὐδέ δύναται ἡ δυστυχία σοί
να γλυκάνη τὰς πικρίας μου. ὁ θάνατός σου μάλιστα ἤ-
θελεν αὐξήσει αὐτάς. Μὴ δὲ ἀνάγκάζει μὲ νὰ ἐξηγηθῶ
τὰ αἷτια τῶν θλίψεών μου, τὸ ὅποιον ἤθελεν ἀναξάνει
τὰς πικρίας μου πικρότερον καὶ δι' ἐμέ, καὶ διὰ
σέ, ἀγαπητῇ Κλεοπάτρᾳ. Ἄλλα πάθη ἐκτραγωδοῦμενα
εἴρουν ἄνεσιν, οὐχὶ τὰ ἰδικὰ μου. Δὲν γνωρίζεις,
Κλεοπάτρα, δὲν δύνασαι νὰ μαντεύσῃς τὴν
φύσιν τῆς θλίψεώς μου, καὶ διὰ τοῦτο ὑπόσχεσαι
καὶ τὴν ζωὴν σου. Ἄφες, ἄφες, ἀθῶα κόρη, νὰ
καταφάγη τὸ μυστήριον τοῦτο μόνῃ τὴν καρδίαν τοῦ
Μελέαγρον ὁ θάνατός μου ἴσως σοὶ ἀποδώσῃ τὴν εὐτυ-
χήν, πᾶν ὅπιον καὶ σὺ καὶ οἱ γονεῖς σου καὶ οἱ γο-
νεῖς μου ἢ πιστῶν ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης; ἡμῶν. Καὶ βλέ-
πεις; οἱ ἀσθενεῖς μου προβάλλει ἐπὶ τὸ χεῖρον; καὶ ὁ
θάνατός μου ἴσως δὲν εἶναι μακρὰν. Τίς οἶδεν ἂν ὁ πε-
ρὶ τῆς ζωῆς μου δαυλὸς δὲν καίεται τὴν ὥραν ταύ-
την;

— Καὶ ὅμως, Μελέαγρε, θέλεις ζῆσαι, καὶ πρέπει
νὰ ζῆσῃς; ὁ δαυλὸς σώζεται ὑπὸ τῆς καλῆς Πενθερᾶς μου,
τῆς ὁποίας τὴν ἐξειδικασμένην ἀγάπην πρὸς σέ καλῶς γνω-
ρίζεις. Δὲν θέλεις ἀποθάσει λοιπόν, Μελέαγρε; ἴσως θέ-
λεις ὑποφέρει ἀκόμη. Λοιπὸν, ἐν μὲ ἀγαπᾷς, ὅσον ἐγὼ σέ,
μὴ ἀποκρυφῆς ἀπ' ἐμοῦ τὸν γιοβῆρον τοῦτον τοῦ μυσ-
τηρίου σοὶ σκόληκα. σοὶ ὑπόσχομαι καὶ τὴν σύμπραξίν
μου.

— Ω, Κλεοπάτρα, ἂν ἐγνωρίζεις τί ζητεῖς! ἂν ἐγνώ-
ρίζεις! Δύνασαι, Κλεοπάτρα, νὰ μεταβάλλῃς καὶ τὴν γυναι-
κεῖαν φύσιν; ἐν τοῦτο δύνασαι, δύναμαι τότε καὶ
ἐγὼ νὰ σοὶ ἐκμυστηρεύω.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ, Μελέαγρε, ἐγὼ μαντεύω, ἢ κἀλ-
λιον, γνωρίζω, καὶ δὲν διστάζω ἐγὼ νὰ σοὶ τὰ διηγη-
θῶ, διὰ νὰ σέ πείσω ἔτι μᾶλλον, ὅτι σέ ἀγκῶ οὐδὲν
ἤττον. Οὐδὲ τώρα δὲ ἤθελα τολμηθῆναι νὰ σ' ἐρωτήσω,
ἢ νὰ σέ εἴπω ὅτι ἐπιχειρῶ ἤδη, ἂν σὺ, Μελέαγρε, ὁ
ἴδιος πρὸς τοῦτο δὲ μοὶ ἐδίδεις ἀφορμὴν.

Ἐνθυμεῖσαι, Μελέαγρε, τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις πρὸ
ἡμερῶν εἰσεχώρησεν ἕως ἐδῶ ζητεύων; ἐνθυμεῖσαι, ὅτι
ἡ παρουσία τοῦ ἀνδρὸς τοῦτου σέ ἐτάραξε, καὶ μὲ
ἠρώτησες λεπτολόγως περὶ αὐτοῦ καὶ τότε, καὶ ἔκτοτε
μὲ ἐρωτᾷς περιεργότερον; Πᾶς ἀδιάφορος, Μελέαγρε, τί
ἤθελεν ἐξετάσαι περὶ ἐνὸς ἐπαίτου; Ἄλλα καὶ ἀφέτερου τί
ἐνδιαφέρει μίαν σύζυγον νὰ σχολιάσῃ καὶ αὐτὴ λεπτολό-
γως ἐρώτησιν ἀπλῆν τοῦ συζύγου τῆς; ... Ἄλλα Μελέ-
αγρε, οὐδὲ εἰς σέ εἶναι ἀδιάφορος ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ
οὗτος, οὐδὲ εἰς ἐμέ. Εἰς σέ ἴσως διήγειρεν ἀναμνήσεις
τινάς, καὶ εἰς ἐμέ ὁμοίως. Τὰς ἰδικὰς σου δὲν γνωρίζω,
ἂν καὶ δύναμαι νὰ μαντεύσω, περὶ δὲ τῶν ἰδικῶν
μου μόνον ἀκουσον σέ παρακαλῶ, Μελέαγρε.

Ἀνεσηκώθη ὀλίγον ὁ Μελέαγρος, ἐζήτησεν ὀλίγον ὕδα-
τος ψυχροῦ διότι θερμὴ ἐφαίνετο ὅτι κατέφλεγε τὴν
καρδίαν του. Τὸ πρῶτόν του τὸ ἔως τότε ὠρὸν, ἐνόμι-
ζες ὅτι ἐξέπεπεσπινθήρας φλογός; ἐπιε, καὶ κατέπεσε πᾶ-
λλιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἔχων προσηλωμένους πε-
ριέργως τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς αὐτὸ τὸ στόμα τῆς Κλε-
οπάτρας, ἧτις ἐξηκολούθησεν ὡς ἐφῆξες.

— Τὸν ἄνδρα τοῦτον δὲν εἶδον ἄλλοτε ποτε, Μελέ-
αγρε, εἰ καὶ ἐνθυμούμαι σήμερον, ὅτι πρὸ ἐξ ἑτῶν πε-
ρίπου τὸν εἶδον ἅπασι, ὡς ἐξῆς; θέλεις πληροφορηθῆ
ἐκ
τῆς παρουσίας διηγήσεώς μου. Ἀπὸ δὲ χρόνου σὺ κατὰ
καίεισαι ἀσθενῶν, καθ' ἡμέραν σχεδὸν φαίνεται ἐπὶ τῆς
θύρας τοῦ οἴκου μου ζητεύων, καὶ πάντοτε ἀναγκάζομαι,
οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἀκουσα νὰ τὸν ἐλεῶ. Λέγω ἀναγκά-
ζομαι, διότι μὲ ζητεῖ ὑπὲρ τῆς ὑγείας σου. Ἀκουεῖς,
Μελέαγρε; ὑπὲρ τῆς ὑγείας σου. Τούτο, καί, εἶναι ἀπλου-
στατον ἴσως καθ' ἕαυτὸ καὶ ἐπιπολαίως θεωρούμενον.
Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ πραγματικῶς τοιούτον, καὶ ἄκουε
σέ παρακαλῶ. Ἐάν, ἐνώ εὐρίσκητο ἐπὶ τῆς θύρας, ἐάν κα-
τὰ τύχην ἠκούετο τις στεναγμός; σου, ἐφαίνετο καὶ τοι μὴ
θελεῖν, ὅτι συνεμερίζετο τοὺς πόνους σου. Ἡ ἐσωτερικὴ
αὐτοῦ ἀλλοίωσις ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.
Ποὺς τούτοις πολλῶν μωρότερον ἴσως μὲ ἠρώτα, λυ-
πεῖσαι, Κυρία, τὸν Ἡρόα Μελέαγρον; καὶ πιστεύσόν μοι
ὅτι πολλῶν ἢ ὠργιζομένην διὰ τὴν προπέτειν του ταύτην,
ἢ ἐγγέλων διὰ τὴν μοῖραν του. Μολονότι, Μελέαγρε, ὁ
ἀνὴρ οὗτος δὲν φαίνεται μωρός. Ναι, Μελέαγρε, εἶναι μω-
ρὸς ἠρωδῆς ἀνθρώπος. Πλὴν ἔστω, ἢ; θεωρήσωσι τὰ ὁποῖα
ἀνέφερα περιστατικῶς ἅπλᾳ, καὶ οὐδὲν πλέον. Διατί ὅμως
σὺ τοσοῦτον ἐταράχθεις εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα
συνάκις ἤδη περὶ ἄλλου τινός; νὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς, πῶς
περὶ αὐτοῦ; Δεδούσθω ὅμως ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ἀπλὴ καὶ
οὐδεμιᾶ; ἢ ὀλίγη; προσοχὴ; ἀξία περιστάσις. Δεδούσθω.
Ἄλλ ὅ,τι θέλεις ἤδη ἀκούσει περὶ αὐτοῦ τοῦτου, δὲν θέ-
λει φανῆ πιστεῦσθαι ἅπλουν οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ταῦτα, καὶ
ἀκουσον.

Ἐνθυμεῖσαι ὅτι καὶ σὺ, Μελέαγρε, καὶ οἱ ἄλλοι ἄ-
ρισταις ἐπέθετε ἐπὶ τῆς Ἀργούδας, μέλλοντες ν' ἀποπλεύ-
σετε διὰ τὴν Κολχίδα, τότε κατῆλθεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν
ἕκαστος τὸν οἰκεῖον, καὶ ἐγὼ σέ, Μελέαγρε, μετὰ τῶν ἄλ-
λων συγγενῶν. Ἦτον, ἂν ἐνθυμήσῃς, ἡ τρίτη τότε ἡμέρα
μετὰ τὸν ἀράβωνά μας. Τίς ἐπὶ σοὶ ἄλλος ἠδύνατο νὰ
ἐγῆ συμφέρων, παρὰ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ἐμέ; Καὶ
ὅμως, Μελέαγρε, πολλὴν ἐντύπωσιν μοὶ παρέσχεν ἡ ἐπι-
σοὶ σύντονος προσοχὴ ἀγνώστου τινός βρακενδύτου, ὅστις
καὶ ἐφαίνετο ξένος μὲν πρὸς τὸ ἄλλο ἱκεῖνον πλήθος, καὶ
κρυπτόμενος μάλιστα ἀπ' ἐκείνου, ἐνδιαφερόμενος δὲ μόνον
πρὸς σέ, καὶ εἰς σέ μόνον προσβλέπων ἀπληστῶς, οὐ-
δὲ παντάπασιν ἀδιαφόρως. Ἡ περίστασις αὕτη, Μελέ-
αγρε, διήγειρεν ἐν ἐμοὶ θερμὴν ἐπιθυμίαν καὶ περιέργει-
αν νὰ μάθω, τίς ἦτον ὁ ἀγνώστος ἐκεῖνος, καὶ ὁποῖον
εἶχεν ἐπὶ σοὶ συμφέρον. Ἀλλὰ γνωρίζεις τὰ ἑλληνικὰ ἔθ-
ιμα, ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ διαλέγεται γυνὴ πρὸς ἄν-
δρα, καὶ μάλιστα ἀγνώστου. Καὶ ὅμως ἡ περιέργειά
μου ἐπληρώθη μετ' ὀλίγον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, νύξησε
πολὺ περισσότερον ἔκτοτε διὰ τὴν ἐξῆς περίστα-
σιν.

ΘΥΕΛΛΑΙ ΚΑΙ ΤΥΦΩΝΕΣ.

Θυέλλα λέγεται ἡ βία καὶ ἀσυνήθης ὁρμὴ μέρους
τῆς Ἀτμοσφίρας. Γεννᾶται δὲ ἐκ τῶν ἀτμῶν, τοὺς ὁ-
ποίους συμπυκνοῦσιν ἀνεμοὶ ἀντιθέτως πνεύοντες. Διὰ

τοῦτο καὶ ὅπου οἱ ἀνεμοὶ ἀκολουθοῦσι τὸ βέθμα τῶν τα-
κτικῶν ἀνέμων, ἐκεῖ ποτὲ δὲν συμβαίνεισι θυέλλαι, ὡς
λ. χ. εἰς τὴν Διακεκαυμένην ζώνην. Ἄλλ' εἰς τὰς Εὐ-
κράτους ζώνας, καὶ μάλιστα ἐκτὸς τῶν Πολικῶν Κύ-
κλων, αἱ θυέλλαι εἶναι συχνότεραι. καὶ πρὸ πάντων
ἐν ὥρᾳ χειμῶνος. Καταστρεπτικότεροι ὅμως εἶναι οἱ
λεγόμενοι τυφῶνες, οἵτινες γεννῶνται ἐκ τῆς ὑπερβο-
λικῆς ἐπιτοπίου ἐξετιμίσεως καὶ ἐπισυρρίψεως ἀτμῶν ἐν-
τῶ αὐτῶ τόφῳ, οὐχὶ δὲ ἐξ ἀντιθέτως πνεόντων ἀέμων.
Ἦναι δὲ οὗτοι ἀπανώτεροι μὲν εἰς τὰς Εὐκράτους ζώνας,
συχνότεροι δὲ εἰς τὰς Κατεφυγμένας. Ἡ ταχύτης τῶν
τυφῶνων εἶναι τοσοῦτον ὑπερβαλλούσα, ὥστε ὑπερβαίνει
καὶ τὴν τῆς ἐκπυρσοκορυφῆς πυρίτιδος, ἐκρίζονουσα
δρυμῶν καὶ κώμας ὀλοκλήρους.

Διὰ νὰ δώσωμεν ἰδέαν τινὰ τῆς παραδόξου δυνάμεως
καὶ τῶν καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ἀναφέ-
ραμεν ἐνὸς τυφῶνος ἀποτελέσματα ἐν Γουαδελούπῃ κα-
τὰ τὴν 25 Ιουλίου 1825.

Τρεῖς πυροβόλα τῶν 24 μετετοπίσθησαν μέχρι τοῦ
τειχους. Πλοῖον (γολέτα) ναυπηγούμενον ἔτι συνετριβή,
τοῦ ὁποίου τὰ συντρίμματα διεσκορπίσθησαν ὡς κἀ-
κεῖσε. Πέντε πλοῖα ἐν τῷ λιμένι κατεθυσίσθησαν, ἐξ ὧν
τὸ ἐν ἀπαιρισθῆν ἐναυάχησεν ἐν τῇ ἀτμοσφίρᾳ. Δύ-
σπη ἀρχιούτατα ἠφρανίσθησαν. Δι κέραιμοι τῶν στεγῶν
ἐκσφενδονισθεῖσαι, διετρώπησαν ἕως καὶ αὐτάς τῶν ἐρ-
γαστηρίων τὰς θύρας, καὶ πολλὰ οἰκίαι κατέπεσον. Ἀφ-
ήνομεν ἄλλα συμβάντα τῆς ἀπίστευτου δυνάμεως καὶ
ἀγριότητος τῶν τυφῶνων.

ΠΟΡΦΥΤΟῖΝ ΧΡΩΜΑ.

Οἱ μεγαλοῦργοι Φοίνικες, οἵτινες οὐ μόνον τὴ γνω-
στὰ παράλια τοῦ παλαιῦ κόσμου ἐπεσκέπτοντο ἐμπο-
ρευόμενοι, ἀλλ' ἐτόλμησαν νὰ ἐξέλθωσι καὶ ἐξωστῆ-
λῶν πρὸς ἐμπορείαν, αὐτοὶ ἀνεκάλυψιν καὶ τὸ περί-
φημον κατὰ τοὺς ἀρχαίους πορφυροῦν χρώμα, ἡ εὐ-
ρεῖται τοῦ ὁποίου λέγουσιν, ὅτι ἔγινεν ἐκ τινος κυνός,
οἵτινες φερόντος κογχύλας ἐγένοντο τὰ χεῖλη πορφυρᾶ
ἦτον ἄρα ἕλη τις ἐρυθρὰ εὐρισκόμενῃ ὀλίγη ἐντὸς τῶν
κογχύλων, ἀλειουμένων εἰς τὰ παράλια τῆς Συρίας καὶ
πρὸ πάντων ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ το χρώμα τοῦτο
ἐπωλείτο εἰς ὑπερόγκους τιμὰς διὰ τὴν δυσκολίαν ἧτις
συνώδευε τὴν ἀλίευσιν, καὶ διὰ τὴν ὀλίγην ποσότητα
τῆς τοιαύτης βαφῆς, ἧτις ἐνυπῆρχεν εἰς τὰ στροκα ταῦ-
τα. Κατ' ἀρχὰς τὸ μεταχειρίζοντο μόνον οἱ βασιλεῖς τῆς
Περσίας, βράφοντες δι' αὐτοῦ τὰς χλαμύδας των, αἷτινες
ἐλέγοντο καὶ πορφυραὶ, καὶ ἀλουργίδες, [ἀλός, ἄλος, καὶ
ἐργον ἐργάζομαι], ὡς ἐζηγόμεναι ἐκ τῆς θλασσης (α).

(α) Ἠρώτησέ τις ἐξεταζόμενον μαθητὴν πόθεν παρά-
γεται τὸ ὄνομα ἀλουργίς, καὶ διὰ τὴν ἀγνοίαν τοῦ μα-
θητοῦ ἐξήγησεν αὐτὸς ὁ ἐρωτήσας τὸ πρῶγμα. Ὁ δὲ δι-
δάσκαλος — δὲν εἶναι μογιατῆς ὁ μαθητῆς (!) ἀ-
πεκρίθη, ἀπὸ οὐδ' αὐτὸς τὸ ἐγνωρίζε καὶ εἰώπα πρὸς
τηρον.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐφόρου πορφυράς καὶ ὅσις ἰδίως
ἐτίμα ὁ βασιλεὺς, καὶ οἱ ὅποιοι ἐλέγοντο Φοινικισταὶ
Βασίλειοι. Μετὰ ταῦτα ἔγινε τὸσην κοινὸν, ὥστε τὸ
ἐφόρον καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ
πᾶς ἄλλος μεγιστᾶν [ἀξιωματικός], ἔτι δὲ καὶ ὁ
Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, οἵτινες καὶ μέχρι σήμε-
ρον μεταχειρίζονται τὸ χρώμα τοῦτο εἰς τοὺς Μανδύ-
ασι των.

Οἱ Φοίνικες ὅμως ἀπὸ ἐγνωρίσαν τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀφ-
ρονίαν τοῦ πορφυροῦ τοῦτου χρώματος (τὸν Πρινο-
κόκκον ἢ Πρινοκόκι) ἀφήσαντες τὴν τῶν κογχύλων
ἀλίειαν ἐμπορεύοντο τὸ ἐξ Ἑλλάδος, τὸ ὅποιον ἐπόλων
εἰς τὴν Περσίαν, ὅσον καὶ ὡς αὐτῶν τῶν κογχύλων, ἐκ τοῦ
ὁποίου πόσον ἐπλούτησαν, ἕκαστος δύναται νὰ εἰκάσῃ.

Ὁ ΧΑΡΩΝ.

Παρὰ τὸ χεῖλος τῆς Ἀγερουσίας λίμνης περιφέρε-
το μακρὰ καὶ ἀτακτα βιβῶν ὁ Χάρων. Οἱ ὀφθαλμοὶ
αὐτοῦ ἐσπινθηροδύλον, αἱ παρειαὶ ἦσαν ἐξωγκωμέναι,
τὰ χεῖλη ἐκινούοντο σπασμωδινῶς, καὶ ὅλις ἐδείκνυεν
ἀγανάκτησιν καὶ ἀπελπισίαν. Οἱ πίστωταί μου, ἔλεγεν,
ἀδικικρῶς καθ' ἡμέραν ἀποστέλλουσι ζητοῦντες διὰ
τῶν ἐσπρακτῶρων αὐτῶν ὁ μὲν γῆς ἀγκύρας τὸ ἀντίτι-
μον, ὁδὲ τοῦ ἰστίου, ὁ ἄλλος τῆς πίσης, καὶ ἄλλος
ἄλλου, χωρὶς μὲν νὰ ἔχω ἐγὼ οὐδ' ἐνα ὀδύλον, αὐτοὶ
δὲ διόλου φερόμενοι ἀμωδίως πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπορί-
αν. Ἄλλοτε, ὦ, ἄλλοτε πόσον εὐτυχεῖς ἦσαν οἱ καιροί,
καὶ οὐ; οὐδὲ νύκτα, οὐδὲ ἡμέραν ἀνεπαυούμην ἐκ τοῦ
πλήθους τῶν κατερχόμενων νεκρῶν! εἰς δὲ τὴν παρού-
σα ἐποχῆ; οἶμαι, οὐδὲ τοῦ καπνοχότου μου τὸ ἐξ-
ῶν ἐδοικονομῶ. Μίλις πότε καὶ πότε κατέρχεται τις
ἐδῶ, καὶ οὗτος πτωχός καὶ βρακενδύτης, τοὺς ὁποίους καὶ
ἀναγκάζομαι νὰ διαπορθμεύω προίκα, ὡς ἐκείνον τὸν
κατάρτον Διογένην! Καὶ ὅμως οἱ πιστωταί μου, καὶ τοὶ
γνωρίζουσι τὴν τοιαύτην τῶν πραγμάτων κατάστασιν,
φέρονται ὅμως ὡς ἀνίλοι βιασταί, ὥστε θέλω ἀναγκασθῆ
ν' ἀφῆσω πλέον καὶ τὸν τόπον τοῦτον καὶ τὴν δυστυχῆ
ταύτην ἐργασίαν, καὶ τὸ πορθημῶν τοῦτο εἰς τοὺς ἀπη-
νεῖς βιαστές μου, εἰς τοὺς ὁποίους ἐλπίζω ὅτι ἀναλο-
γῶσιν ἐν τοῖς ἐκατόν, ἐάν ἐκποιήσωσιν αὐτό. Τί νὰ κά-
μω ἄλλο; μὴ καὶ οἱ θνητοὶ δὲν καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἔ-
σχατον τοῦτο μέτρον, εἰ καὶ πολλῶν μέσον ἀδίκου πλου-
τισμοῦ; Μολονότι ἐγὼ, μάρτυς ὁ Ζεὺς καὶ πάντες οἱ θε-
οὶ, δὲν ἔχω οὐδ' ὀδύλον. Ὁ ἔρμης ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ οὐ-
ρανῶ κατῆρχετο μοῖρας τῆς ἡμέρας, καὶ σήμερον ἡ
κατέρχεται πρὸς γυνὴν κοιμώμενος, ἢ εἰς καφενεῖόν τι
διημερεύει, ἢ καὶ καταγίνεται εἰς τινὰς ἀπὸ τῆς συνῆθης
τοῦ Διὸς ὑπηρεσίας.

Ἀπὸ τοὺς πικροὺς τούτους λογισμοὺς μόλις ἀνένηψεν,
ὅτε ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τοῦ ἔρμου ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ,
καὶ ἠκούσε καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνου.

Καλῶς ἤλθε, φίλιτον Ἑρμεῖδιον, καλῶς ἤλθε, καὶ
πίθεν μοὶ τούτους καὶ τόσον ἐγκαίρως;

— Χάρων, δὲν εἶναι καιρὸς λόγον ματαίων, διότι
βιάζομαι ν' ἀνέλθω, διὰ νὰ φέρω καὶ ἄλλους.

— Δύο μόνον λόγους, Ἐρμῆ, δύο μόνον σέ παρακαλῶ ποθέν μοι τούτους γενναίον, με τὸν Πλούτωνα, ἄνδρες.

— Ἀπό τὴν Σάμον, ἀπὸ ἰῆτρο βυρραστενέζων ὁ Ἐρμῆς, τῆς ὁποίας δαίμων κακὸς φησὶνάς τὴν εἰσημερινήν, ὠλεσεν αὐτὴν εἰς στάσιον καὶ Χάρων, Χάρων, ἂν δὲν ὑπεριτίγῃς ἢ φρόνησις . . . . .

— Εὐφῆμαι, Ἐρμῆ, καὶ τότε τί ἐγὼ μέλλω γενέσθαι, ἂν τόσον τάχως ἀποθνήσκωσιν ὑμεῖς; ὦ, ἂν ὑπὲρ γε μεταῦ αὐτῶν εἴς μῖνον; Κλέων, καὶ ὁ Χάρων δὲν ἂν εἴνε τὸ πορθμεῖον τοῦτο. Πλὴν ἀλλ', ὦ Ἐρμῆ, τὴ παρακαλῶ προσπάθησον καὶ σὺ ὑπὲρ τοῦ φίλου σου Χαίρωνος.

— Ὡραία παραάλησις, καὶ ὦραία φίλια. Καὶ ὅμως, Χαίρων, ἐώσῃ ἀνέλω, ἴσως θέλει εἶναι βραδέειά ἢ παρακλήσις σου. Διότι αἱ φρονιμώτεροι τῶν ἐφημερίδων, καὶ οἱ φρονιμώτεροι φίλοι τῆς εἰσημερινῆς τῶν λαῶν ἡρώσα, ἐπὶ καταδεικνύει εἰς τὸν ἀγαθὸν τούτων λαῶν, τὸν ὁ τοῖον διατρέχει κίνδυνον, δι' ἰσχυρῶν καὶ φρονιμῶν λόγων. Εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν εὐθέως. Ὁ δὲ Χάρων πλοκάσας εἰς τοὺς νεκρούς ὄδυσσέντες, ὦ οὗτοι, εἶπεν, ἀνορεθῶ, ὄδυσθεσθε ἤδη· ἐπέρπετε ζῶντες νὰ φεισθῆτε τοῦ μεταίως ἐκφυθέντος αἵματος σας, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τὴν οὐχὶ δὲν ὑπάρχει ὄρεθλος. Ὅτε δὲ καὶ οἱ πρωταίτιοι κατέλιθισαν, τὶτε κρῖνεσθε πρὸς αὐτούς; ὦρα δὲ ἤδη νὰ ἐμῆσθε εἰς τὸ πορθμεῖον, ἀφοῦ προπληρώσατε τὰ πορθμεῖα, καὶ εὐπλωμέναι.

ἩΛΕΚΤΡΙΚΟΪ ΙΧΘΥΕΣ.

Τῶν φυσικῶν φαινόμενων, πολλῶν μὲν καὶ τὴν ὑπαρξὴν πολλοὶ ἀγνοοῦσι, πολλῶν δὲ τὰς αἰτίαι· ἐν δὲ τῶν περιέργων φυσικολογικῶν φαινομένων εἰσι καὶ οἱ ἠλεκτρικοὶ ἰχθύες, κληθέντες οὕτως ἕνεκα τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων, τὰ ὅποια αὐτοὶ παρίουσι.

Τῶν δὲ τοιούτων ἰχθύων περιεργότατοι εἶναι ἡ νυρκεύχλυς, ἡ νάρκη καὶ οἱ γυμνωταῖ, οἵτινες, ἐάν τις ἀψῆται αὐτῶν, προσξενούσιν εἰς αὐτὸν τοιούτους τευναγμῶς, ὥστε πολλάκις ἐκ τούτων κινδυνεύει τις, καὶ μάλιστα ἐάν ὁ ἰχθύς τύχῃ φρεθισμένος. τούτων δὲ τῶν ἰχθύων ἠλεκτριώτεροι φαίνονται οἱ γυμνωταῖ· Διότι ἐάν τις ἐψῆσθαι αὐτῶν, πρὶν οὗτοι πληγωθῶσιν ἢ ἀλλως ἐξασθενήσασιν, ὁ ἐκ τούτων προσξενόμενος ἠλεκτρικὸς θονισμὸς εἶναι τοσοῦτος, ὥστε μετὰ τοῦ κινδύνου καὶ οἱ πόνοι εἶναι μέγιστοι καὶ ἀφόρητοι.

Τῶν φυσιολόγων τις [ὁ Οὐμβρόλδος] πατήσας ἀπερισκέπτως ἐπὶ γυμνωτοῦ, τὸν ὅποιον εἶχον ἀλιεύσει, ἡσθάνθη τοσοῦτον μέγαν τευναγμῶν, ὅποιον, ὡς ἀναφέρει ὁ ἴδιος, οὐδέποτε ἄλλοτε ἡσθάνθη ἐξ ἄλλων ἠλεκτρικῶν ἐπενεργειῶν. Διότι τούτων μὲν ἡ αἰσθησις εἶναι προσωρινή, ἐξ ἐκείνων δὲ ἡσθάνετο ἐπὶ ὄλης τῆς ἡμέρας πόρους ὀδονηρούς εἰς τὰ γόνατα καὶ εἰς τὰς ἄλλας αὐτοῦ ἀρθρώσεις. Πολλάκις, διηγεῖται ὁ αὐτὸς φυσιολόγος, πολλάκις ἵπποι ἄγριοι εἰσελθόντες εἰς ἔλη ἐπὶ ποταμοῦς, ὅπου ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἰχθύες, ἀπέθανον ὑπὸ τῶν σφοδρῶτατων αὐτῶν τευναγμῶν.

Παρατηρήθη δὲ, ἐάν πολλοὶ ἄνθρωποι κρατῶνται ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἢ δὲ πρῶτος αὐτῶν ἐφαψθῆται τοῦ ἠλεκτρικοῦ ἰχθύος, συνηλεκτρίζονται οἷοι οἱ ἀλληλουχούμενοι. Ἐνθ' ἐκ τούτων πρὸς παρατηρήθη, ἐάν τις δὲν εἴθῃ εἰς αἵμασιν ἐπέρπῃ πρὸς τοῦς τοιούτους ἰχθύς ἀψῆται δὲ αὐτῶν δι' ὄργανον εἴτε ἠλεκτραγωγῶν, εἴτε ἀνὴλεκτραγωγῶν, δὲν λαμβάνει οὐδέμίαν αἰσθησιν.

Ὅλα ταῦτα τὰ φαινόμενα ἀποδίδουσιν οἱ φυσιο, λόγοι εἰς ἰδιαιτερον ὄργανισμῶν τῶν ἰχθύων τούτων ὑποθέτοντες ἀπὸ ἐντὸς τοῦ ὄντος ὑπάρχουσι θαλασσῖοι διειρημένοι ὅποι, καὶ αἱ πλάκες τῆς Βολταϊκῆς στήλης.

ΠΑΘΗΣΜΟΣ ΤῶΝ ΚΑΤΟΙΚῶΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Κατὰ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμοὺς ὑπάρχουσι 900 εἰκοταμύρια ἀνθρώπων ζῶντων καὶ διασπαρμένων εἰς ἅσασαν τὴν ἐκτῆσιν τῆς γῆς ἐπιφανείας, οἱ ὅποιοι ἀποθνήσκουσι, ἐντὸς 80 ἢ 90 ἐτῶν, καὶ γεννῶνται ἄλλοι τόσοι ὥστε ἀπὸ κτισσεως κόσμου ἐγεννήθησαν καὶ ἀπέθανον περίπου ἐξῆς ἑξακτοῦ ἀνθρώπων (!), ἐάν ὑποθέσωμεν, ἐπὶ κατὰ τὴν πρώτῃν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εὐθύς μετὰ τὸν Καταλλυσθῶν δὲν ἔζων ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον χιλιετηρίδα 900 ἑκατομ. ἀνθρώπων, ἀλλ' ὀλιγοὶ ἤδη.

Τούτων δὲ 240 ἑκατομ. κατοικοῦσιν εἰς τὴν Εὐρώπην εἰκαὶ μικροτέρῃν Ἡπειρον. 500 εἰς τὴν Ἀσίαν: 90 εἰς τὴν Ἀφρικὴν, 48 εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ 22 εἰς τὴν νέην Ὀλλανδίαν ἢ Ωκεανίην ὥστε καὶ ὡς εἰρημμένη Ἡπειρος εἶναι ἡ Εὐρώπη, ἥτις καὶ τὴν ἐχούσιν ἐπιφανείαν μόλις 490 χιλ. λευγῶν τετραγωνικῶν ἀναλυγούσα δεκάδῃ κατὰ τὴν ἐκτῆσιν πρὸς τὸ 1/3 τῆς Ἀφρικῆς, πρὸς τὸ 1/4 τῆς Ἀμερικῆς, πρὸς τὸ 1/5 τῆς Ἀσίας, καὶ οὐσα τὸ δέκατον πέμπτου μέρος τῆς οὐκῆσιμου γῆς, ἔχει ὅμως τὸ 1/4 ὄλων τῶν κατοικῶν τῆς ὕδρουσιν σφαιρας.

Καλῶς δὲ εἰκουμένη γῶρα νημιζεταί ἐνεῖναι, ἥτις ἔχει εἰς μίαν τετραγωνικὴν λεύγαν τῆς ἐκτέσεως τῆς 500—600 κατοίκους. Δουζῆται δὲ μέγος ὁ πλοθυσμὸς, ὅπου ἀναλογούσι περισσότεροι κάτοικοι. Ἐάν πόλεμοι καταστρεπτικοί, ἀσθένειαι καὶ ἄλλοι πρῶσιζῶναι αἰτίαι δὲν ἐμποδίζουσι τὴν αὐξησιν τῶν ἀνθρώπων, αὐτοὶ ἐντὸς 25—30 ἐτῶν ἤθειλον διπλασιάζονται, ὡς τούτο παρατηρήθη εἰς τὰς Ὀμισπῶνδους τῆς Πορείου Ἀμερικῆς πολιτείας. Δὲν αὐξάνουσι δὲ, ἢ οὐδεὶς μόνον, ὅπου ἡ τὸ πολίτευμα εἶναι κακόν, ἢ ἡ γῶρα δὲν δύναται νὰ περιέχῃ πόρους πλεονέστερους τῶν ὁσων ἔχει κατὰ οἱ κάτοικοι πρὸς τοὺς πόρους ὁποιοσδήποτε γῶρας εἶναι εἰς εὐθὺν λόγον. Ἐκτὸς ἐάν ἡ καλὴ Κυβέρνησις ἢ ἀναπτύσῃ τοὺς πόρους, ἢ προμηθεύσῃ ἀλαγύθεν ὥστε κακὴ κυβερνήσις καὶ χέρσοι γῶραι ἐμποδίζουσι τὴν δυνατὴν τῶν ἀνθρώπων αὐξησιν.

Ἐν Περσίῳις παρατηρήθη, ἐπὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος γεννωμένων ὑπερβαίνει τὸν τῶν ἀποθνησκόντων κατὰ 1/9 περίπου ὥστε, ἐάν παυσιζῶσι αἰτίαι, οἷον πόλεμοι, ἀσθένειαι κτλ. δὲν ἀφήρουν ἑπειτα τοὺς γεννωμένους, ἐντὸς μιᾶς ἑκατονταετηρίδος ἤθειλον δεκαπλασιασθῆ οἱ κάτοικοι. Ὁμοίως παρατηρήθη δι' ἄρσενικὰ παιδιά γεννῶνται πλείονερα τῶν θηλειῶν. Ἀλλ' ἐπεὶ ἀποθνήσκουσιν ἄνδρες περισσότεροι ἢ ἐν πολέμοις, ἢ ταξειδεύοντες ἢ ὅπως ἄλλως, διὰ τούτου τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες εἶναι ὀλίγον τι περισσότεροι.

Ὁ Προφήτης Δαβὶδ εἰπὼν, ἐπὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὡσεὶ ἄχρτο, εἶπεν ἴσως ὀλιγώτερον τοῦ πραγματικῶ. Διότι ὑπελόγησεν οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης, ἐπὶ τῶν γεννωμένων παιδῶν τὰ ἡμίσεα ἀποθνήσκουσι ἐντὸς 20 ἐτῶν, καὶ διὰ τούτου ὁ μέσος ὅρος τῆς διαρκείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν ὑπερβαίνει τὰ 30 ἐτη!

ΠΕΡΙ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Τίς ὑπῆρξε πατὴρ τούτου ὑπάρχουσι πολλοὶ γνῶμαι καὶ τινὲς μὲν νομίζουσιν αὐτὸν Χίον ἢ Κῶον, οἱ δὲ πλείονεροι Σαρκοῦσιον. Ἐκ τοῦ ἐξῆς ἐπιγράμματος, ὅπερ ὑποτίθεται αὐτοῦ τοῦ Θεοκρίτου, φαίνεται (ἐάν ἴκῃ τῶν οἰκῶν τοῦ ἴδιου) ὅτι εἶναι ἐκ Σαρκαῶνδων.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεοκρίτος, ὃς τόδε ἔγραψα, εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐμὴ Σαρκαῶνδων κτλ.

Ἡμεῖς δὲ τὴν 25 Ὀλυμπιάδα ἐπὶ Πτολεμαίου Φιλadelphου, διατρεθὼν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου εἶχον καταφύγει αἱ Μοῦσαι ὑπὸ τῶν προστασίαν τοῦ φιλομύσου Πτολεμαίου ἐφ' οὗ συνέσκηθη τὸ πρῶτον τοῦ κόσμου Μουσεῖον (Ἡμετιστήμιον) [α]. Εἰς τὴν βιογραφίαν δὲ τούτου δυστυχῶς δὲν δευώθη οὐδέμία παράδοσις· διότι ἡ ἀρχαῖότης, φαίνεται, ὀλίγον ἐγνωρίζε νὰ ἐκτιμᾷ τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις, ἐν αἷς ἔζων οἱ ἐξοχοὶ ἄνδρες, καὶ διὰ τούτου σπανίως εὑρίσκειται πρὸς αὐτὴν βέβαιόν τι καὶ ἀκριβὲς περὶ ἐκείνων. Ἐκ δὲ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, ἐξ ὧν δύνασθαι νὰ γνωρίζωμεν τὸ ἦθος τοῦ συγγραφῆρος, μανθάνομεν, ἐπὶ καίτοι ἔγραψεν εἰς τὴν παρακλήν τῶν γυμνασίων, κίωνα πρόδρομον τῆς πίσσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ὅτε ἄγνος ὦν ὁ νοῦς εὐφραστῆται εἰς ἀπλᾶς μιμησεις, ἐγένετο ὅμως ἐπιτυχεστάτος ποιητῆς, ὡς τούτο ὑπὸ πολλῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἀνδρῶν ἐμαρτυρήθη. Ἡσῆσιν λοιπὸν φύσεως δεξιοτῆτα καὶ νοῦς εὐφρῖν καὶ ὀρθὴν ἀνατροπὴν ἔχω (!) ἴσχυσε ν' ἀντισταθῆ εἰς τὸν δυσκαθέκτον χιμαῦρ.

(α) Ἡ λέξις Πανεπιστήμιον εἶναι ἄγνωστος εἰς τοὺς παλαιούς, εἶναι δὲ ὄνομα Φράγγικη. Οἱ Ἕλλητες ἐκάλουν τούτου Μουσείον. Οἱ δ' Εὐρωπαῖοι ἐξ ἐναντίας Μουσεῖα καλοῦσι τὰ ὀρθότερον ἄλλως δὲν κλειεῖται Ἀρχαιολογία.

ῶν τοῦ αἰῶνόσ του, φαίνεται ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ὁ δὲ τοιαῦτα ἔχων προτερήματα, καρδίαν ἀδίσφθητον, καὶ εὐγενῆ πρὸς τὸ ἀγαθὸν ῥοπήν καὶ ἀπῆλιν εἰς τὴν τότε πομπὴν καὶ ἐκδεδητημένην ἐποχὴν, δικαίως ἠδυνήθη καὶ νὰ αἰσθάνθῃ τὴν ἁρμονίαν τῆς φύσεως· Διότι ἄνθρωπος τεταραγμένης καὶ τεθλωμένης συνειδήσεως, καὶ ψυχῆς μὴ ἄγνης δὲν δύναται νὰ αἰσθάνθῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀπλοϊκῆς ζωῆς, τῆς ἀπλῆς φύσεως. Ἐνασμενίζεται ψαλλῶν δένδρων ψιθυρίσματά, χιμαῦρδου καταφύοντες καὶ βρύκκια φλοίσβοντα, ποιμνῖα βελάζοντα καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια ὄλα εἰς τὸν Θεοκρίτον φαίνονται ἐναρμόνια, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων καταδεικνύεται ἡ περὶ τὴν τρυφὴν ἀπῆλιν του. Εἰς τὸ Ζ' εἰδυλλίον ἀναφέρει τὰ ὄνοματὰ τῶν φίλων του μετὰ τοσοῦτης τῆς ψυχῆς ἀγαθότητος καὶ ἀφελείας, ὥστε ἐάν ἔλαιπον ἄλλαι τῆς ψυχῆς τοῦ Θεοκρίτου εἰκόνες, αὐτὴ μόνη ἤρει νὰ παραστήσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὰ ἐξείρετα αἰσθητά του ἀνδρός τούτου τῆς φύσεως. Ὅλη δὲ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ καταφαίνεται ἐν τῷ ΚΗ εἰδυλλίῳ.

Τὰ εἰδυλλία τοῦ Θεοκρίτου, ὡς ἐκ τῆς ὕλης αὐτῶν ὀνομαζόνται ἄλλα μὲν βουκολικά, ἄλλα δὲ ποιμνῖα κτλ. καὶ εἰκονίζουσι μετὰ χαρίσεως ἀφελείας πάθη, ἤθη καὶ λόγους βοσκῶν καὶ διάφορα τῶν ἐν ἀγορῇ συμβαινόντων· ὁρίζονται δὲ 30 αὐτοῦ εἰδυλλίαι, γεγραμμένα εἰς τὴν νεωτέραν Δωρίδα, τὴν κατὰ τὴν Σικελίαν τότε λαλουμένην ἢ μάλλον εἰπεῖν, ὁ Θεοκρίτος μετεχειρήσθη τοὺς προσφορωτέρους εἰς τὸν τοπικὸν ῥυθμὸν Δωρισμοῦ, ἴσχυσε κατὰ τὴν χρῆσιν καὶ ἰωνισμόν, ὅπου ὀλοδοῦ ἦτο χρῆσις φθόγγων καὶ τόνων μαλίσκων. Ὁδὲ τρόπος οὗτος διέμεινε ἕως εἰς τοὺς Βυζαντινὸς συγγραφῆται. Τοῦ Θεοκρίτου ὁ Δωρισμὸς εἶναι ὄλος διόλου διάφορος τοῦ Πινδάρου. Διότι ὁ μὲν τοῦ Θεοκρίτου πλησιάζει εἰς τὸ ἐπικυκλῶν, ἐνθ' ἡ τοῦ Πινδάρου διάλεκτος εἶναι ἐπικῆ, διαχρονιστικῆς τῆ παλαιᾶ Δωρίδι καὶ Αἰολίδι φωνῆ. Δὲν μεταχειρίζεται δὲ ὁ Θεοκρίτος ἀκράτως τὴν τότε λαλουμένην Δωρίδα, ἀλλ' ὅσον συνέτινεν εἰς τὸν σκοπὸν του Μεταχειρίζεται δὲ καὶ ἰωνισμούς, ὀλιγώτερος ὅμως τῶν Δωρισμῶν του, ἐν καὶ ἐναχοῦ πλεονάζουσι τούτων.

Μοιοῦντι δὲ ἀναφέρονται, ὡς εἶπομεν, 30 τοῦ Θεοκρίτου εἰδυλλία, ὡς γνήσια ὅμως ἀναγνωρίζουσι μόνον εἰδέκα, τὰ δὲ ἄλλα λέγουσιν ὅτι εἶναι ἄλλων συγγραφέων, διότι, λέγουσι, ὑπάρχει ἐν τούτοις πολλὴ διαφορά καὶ κατὰ τὴν χαρακτῆρα καὶ κατὰ τὴν διασκευὴν· Ἀλλὰ μήπως τῶν λοιπῶν συγγραφέων ὄλων τὰ συγγράμματα παραβαλλόμενα πρὸς ἄλλα ὁμοιάζουσι γνήσιον; καὶ ὅμως ἐκεῖνα ὁμολογουμένως εἶναι ἐκείνη καὶ τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆρος. Αἰτίαι δὲ τῆς διαφορᾶς τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς διασκευῆς τῶν νομιζομένων γνήσιων εἶναι ἡ διαφορά τῶν ὑποθέσεων.

Σχολιαστοὶ Ἕλλητες τοῦ Θεοκρίτου ἀναφέρονται πολλοί, τῶν ὁποίων τὰ ὄνοματὰ σώζονται εἰς τὰ σχολία,

και εκ τούτου καταδεικνύεται η μεγάλη υπόληψις του Θεοκρίτου. Σήμερον δὲ σώζονται ὄντως μόνον ἡ δέκα εἰδωλλίων σχόλια, καὶ τινα ἄλλα ἀπανεπισθέντα, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν διαφόρων Σχολιαστῶν. Σώζονται δεκάυκτὼ εἰδωλλίων ὑποθέσεις, καὶ πολλὰ χειρογγραφα. α'. ἐκδοσὶς εἶναι τῶν 1493 ἐν Μεδιολάνοις. β'. ἡ τῶν 1516. Αἱ δύο δὲ αὐτὰ ἐκδόσεις εἶναι πολῦτιμοι καὶ ἀκριβεῖς [α]. Ἡ ἐκδοσὶς τῶν 1810. ἐν Βερολίῳ εἶναι καὶ αὐτὴ πολῦτιμος, ὡς περιέχουσα καὶ τὰ σχόλια ἄλλων προτέρων ἐκδόσεων. εἶναι καὶ ἄλλη ἐκδοσὶς ἐν Λειψικῆ τῶν 1819, περιέχουσα καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἐκδότου σχόλια, καὶ ἄλλη ὁμοίως τοῦ Βουτμάνου. Καλὴ ὁμῶς ἐν γένει ἐκδοσὶς δὲν ὑπάρχει. Ἡ τοῦ Διδότου ἔχει μὲν χαρακτηριστικὰ λαμπροὺς καὶ καλὸν χάρτην, ἀξιῶν ὁμῶς ουδεμίαν.

Ἀρχαιότατοι Βουκολικοί ἀναφέρονται Δύομοις, Δάφνης, καὶ Στρησίχαρος καὶ τινεὶ σύγχρονοι τοῦ Θεοκρίτου, ὧν τὰ ὀνόματα μνημονεύει αὐτός. ὁ Θεοκρίτος. Σώζονται δὲ βουκολικὰ τινα μόνον τοῦ Μίσχου καὶ Βίανος, οὗτινε; ἐντισι μὲν φαίνονται καλλίτεροι τοῦ Θεοκρίτου, ἐν πολλοῖς ὁμῶς ὁ Θεοκρίτος ὑπερέχει. Καὶ οἱ μὲν καὶ ὁ δὲ ἐξωγράφησαν τὰς χάρτας, ἀλλ' ἐκείναι μὲν τὰ ἐνέδυσαν, αὐτὸς δὲ τὰς ἀφῆσε γυμνάς· αὐτὸ εἶναι ἡ διαφορὰ.

Τὸν Θεοκρίτον ἐμιμήθη ὁ Βιργίλιος ἄλλ' οἱ ποιμένες αὐτοῦ παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς τοῦ Θεοκρίτου ὁμοιωζούσιν ἐκεῖνοι μὲν ῥήτορες, οὐχὶ δὲ πλέον ποιμένες, ἐνῶ οἱ τοῦ Θεοκρίτου μένουσιν αὐτὸ τοῦτο ποιμένες. Ἐγραψαν καὶ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν ἄνδρες ἐπίσημοι βουκολικὰ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφῆκε τὸν Θεοκρίτον εἶναι μὲν νόστιμα, δὲν εἶναι δὲ φυσικά. Τοῦ δὲ Θεοκρίτου εἶναι καὶ νόστιμα καὶ ἀληθῆς ζωγραφία τῆς φύσεως. Κατὰ τὴν γνώμην τῆς Στάελ οἱ ποιμένες τοῦ Γάλλου βουκολικοῦ ὁμοιωζοῦσι Τσελεπιδέας.

ΤΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΤῶΝ Μ. Χ. 19 Αἰῶνων.

- Ὁ α'. Αἰὼν ὀνομάσθη αἰὼν τῆς ἀπολυτρόσεως.
- Ὁ β'. Τῶν Ἁγίων.
- Ὁ γ'. Τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐρημιτῶν.
- Ὁ δ'. Τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας.
- Ὁ ε'. Τῶν βαρβάρων τῆς Ἀρκτου.
- Ὁ ς'. Τῆς νομολογίας.
- Ὁ ζ'. Τοῦ Μωαμεθανισμοῦ.
- Ὁ η'. Τῶν Σαρβηνῶν.
- Ὁ θ'. Τῶν Νορμανδῶν.
- Ὁ ι'. Τῆς ἀμαθείας.
- Ὁ ια'. Τῶν Σταυροφοριῶν.
- Ὁ ιβ'. Τῶν μοναστικῶν ταγμάτων.

[α] Διότι καθήτησαν ὡς χειρογράφα διὰ τὰς διαφορὰς ἐν αὐταῖς γραφαῖς μὴ σωζόμενας ἐν τοῖς ὑπάρχουσιν χειρογράφοις καὶ φαίνεται ὅτι ἐκεῖνα τὰ χειρογγραφα, ἐξ ὧν ἀντεγράφησαν καὶ ἐτυπώθησαν, ἐχάθησαν.

- Ὁ ιγ'. Τῶν Τούρκων.
- Ὁ ιδ'. Τοῦ πυροβολικοῦ.
- Ὁ ιε'. Τῶν νεωτερισμῶν.
- Ὁ ις'. Τῶν ὠραίων γραμμάτων.
- Ὁ ιζ'. Τῆς ναυτικῆς καὶ τῆς μεγαλοφυΐας.
- Ὁ ιη'. Τῶν ἐξεγέρσεων τῶν λαῶν.
- Ὁ ιθ'. Κατ' ἀρχαίαν ἐφάνη ὅτι ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ αἰὼν τῆς βιομηχανίας. Εἶθε δὲ νὰ διατηρήσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ν' ἀποφύγῃ τ' ἀπαίσιον ἐπιθετον, ὅσα θέλουσι τῶ δώσει, ὀνομαζόμενος αὐτὸν αἰῶνα διαφθορᾶς καὶ αἰσχροκερδείας.

ΔΑΥΝΑΜΙΑΙ ΑΝΔΡῶΝ ΤΙΝῶΝ ΜΕΓΑΛῶΝ.

Ὁ Τύχων ἠσθάνετο λυόμενα τὰ γόνατά του, ὡσὰκις συνήντα ἀλώπεκα.

Ὁ Πασχάλης ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε πάντοτε εἰς τὰ ἀριστερὰ του κρημνόν.

Ὁ Αλαμῆτης ἔμενεν ἐκστατικός, ὅταν ἤκουε τὸν κρότον τῆς βροντῆς, καὶ τὸ σύριγμα τῶν ἀνέμων· δὲν ὑπέφερε δὲ οὐδενὸς μουσικοῦ ὄργάνου τὸν ἦχον, ὅσον μελωδικὸς καὶ ἄν ἦτο.

Ὁ Βαλῆς ἐκυριεύετο ὑπὸ σπασμῶν, ὅταν ἤκουε τὸν ἦχον τοῦ ἀπὸ κρουνοῦ πίπτοντος ὑδάτος.

Ὁ Ἑνρίκος ὁ Γ'. μετέβαλεν ὄψιν ὡσὰκις ἐβλεπεν οἴλουρον.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων μεγαλὴν ἐδίδεν πίστιν εἰς τοὺς ἀστρολόγους.

Ὁ Ἰάκωβος δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐγένετο κάτωχος, ὡσὰκις ἐβλεπε ξίφος γυμνόν.

Ὁ Σωκράτης καὶ γνωρίζων τὴν ὑπαρξὴν ἐνὸς Θεοῦ, πρὸ τοῦ θανάτου του ὅμως ἔθυσεν Ἀλέκτορα εἰς τὸν Ἀσκληπιόν.

Ὁ Γερμανικὸς (Πλούτορχ. περὶ μίσους καὶ φθόνου) δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ Ἀλεξερῖον ἢ ν' ἀκούῃ τὴν φωνήν του.

ΣΕΙΣΜΟΙ-

Ἡ λέξις καὶ μόνη Σεισμὸς ἐμποιεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον φρίκην· ὅσοι ἔτυγον καὶ νὰ δοκιμάσωσιν αὐτὸν, αὐτοὶ καὶ μόνον ἠδύνατο νὰ καταμετρήσωσι τὸ μέγεθος τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης, τὰ ἀπαίσινα ἀποτελέσματα τοῦ σεισμοῦ. Πολλοὶ τῶν σοφῶν ἐνησυγήθησαν εἰς ἔρευναν τῶν ἐξ ὧν οἱ σεισμοὶ προέρχονται αἰτιῶν, ἀλλὰ βέβαιόν τι μέχρι σήμερον δὲν ἠδυνήθη ἡ ἐπιστήμη ν' ἀποφανθῆ· καὶ μένει ἔτι καὶ ἡ περὶ τούτων γνῶσις κεχυμμένη· οἱ σοφοὶ ἐπροσδιώρισαν τροχιάς πλανητῶν καὶ Κομητῶν ἐμέτρησαν ἀποστάσεις σωμάτων ἀπειρώς ἀπ' ἡμῶν κειμένων· ἐπροσδιώρισαν ἐκλείψων χρόνους· ἀνέβησαν εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαιρας· ἐμηδένισαν τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ὀρμὴν τῶν

ἀνέμων, τῶν κεραυνῶν, καὶ ἄλλων φυσικῶν στοιχείων, ἀλλ' οἱ σεισμοὶ εἶναι ὡς αἰνίγμα δυσδιακλύτον ἢ ἄλυτον καὶ εἰς αὐτοὺς, εἶναι μυστήριον καὶ οἱ σοφοὶ τρέμουσι πρὸς τὴν δόνησιν τῆς γῆς, ὡς ὁ ἐοχάτος ἰδιώτης. Μολιχαυτὰ ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς ὅσα περὶ σεισμῶν λέγουσιν ἐκεῖνοι, ὁ αἶρ καὶ οἱ ἀτμοὶ εἶναι τὰ ἰσχυρότερα αὐτῶν αἰτία, γεννῶντες δονισμούς καὶ ἐκρήξεις, ἐνεκα τῆς ὑπὸ τῆς θερμότητος ἐκτάσεως καὶ διαστολῆς αὐτῶν, ἐγκλειστων ὄντων εἰς ὑπόγειαν ἀντρον,

Ὡς προᾶγγελοι πολλὰκις τῶν σεισμῶν εἶναι αἱ ὑλακαὶ τῶν κυνῶν τὰ κακκαρίσματα τῶν ὀρνίθων, αἰσθανομένων αὐτοῦ· ὀλίγων πρότερον ἐκ τοῦ ὑπογείου κρότου, ὅστις προημνύει τὴν ἔλευσίν των.

Τῶν καταστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων τῶν σεισμῶν ἀναφέρονται εἰς ἰδιαιτέρας πραγματείας πολλὰ παραδείγματα, τῶν ὧποιον καὶ ἐνταῦθα ἀναφέρομεν ὀλίγα·

Τῷ 1822, Αὐγούστου 13 ἐγένετο τόσος μέγας σεισμὸς ἐν Συρίᾳ, ὥστε κατηρειπώθη τὸ πλῆθος τῆς ἀξυλόγου πόλεως τοῦ Χαλεπίου, καὶ συγχρόνως ἐθανατώθησαν 25, 000 ἄνθρωποι! ὅμοιος καταστρεπτικὸς σεισμὸς συνέβη αὐτοῖσι καὶ τῷ 1755, διαρκείας ἐξ-ὀλοκληρῶς μῆνας.

Τῷ 1812, μαρτίου 26 εἰς τὸ Καρακκὰς ἠφανίσθησαν ἀπὸ σεισμοῦ 30,000 πόλει, ὑπὸ τὰ εἰρήπια τῶν ὧποιον ἐτάφησαν ὑπὲρ τὰς 80,000 ἀνθ' ὧπων! Σεισμῶν οὐχ ἧττον καταστρεπτικῶν προσφάτως γενόμενων εἰς ὄχι μεγάλῃ ἀπὸ τῆς Συμῆνης ἀπόστασιν — εἰς Μάκρην —, ἰδοὺ πῶς περιγράφει αὐτόπιτης συμπολίτης Συμωναῖος Κύριος ὁ Παναγὸς Περικλῆς γραφῶν πρὸς τὸν ἐνταῦθα μεγαλέμπορον Κύριον Σ. Κωνσταντινῶν·

« Τῇ 19· Φεβρ. 1851 1, ὄρα Μ· Μ· ς

Ἐπὶ τοῦ Αὐστριακοῦ πλοίου Ἰσιδωρος.

Τὴν 6/18 τούτου, ἡμέραν Παρασκευῆν, ὥραν 4, 58 λεπτὰ Μ· Μ· ἐνῶ ἤμειν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κ· Βιλιώτου μετὰ τοῦ Κ· Γύψου, ἠσθάνθημεν σεισμῶν δυοκατὸν μὲν ἀλλ' ἐν ἀκαρεῖ παύσαντα. Εὐθύς ὁμῶς ἡ μίξις ἐξήλθομεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ παρετηρησαμεν πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης μεγίστην παραχγν. ἀμέσως τότε ἤρχισε δεύτερος σεισμὸς τρομερὸς, τοῦ ὧποιου καὶ μόνῃ ἡ ἐνθύμησις μὲ κάμει νὰ φρίσω· τὸ πᾶν μᾶς ἐφαίνετο ἀναστρεφόμενον καὶ κινούμενον, ὡς ἐάν ἦτο κρομαστόν, καὶ ὡς καὶ αὐτὴ ἡ οἰκία μᾶς. Ἡθέλησαμεν ἐξελεθόντες νὰ φύγωμεν, ἀλλ' ἡ τοῦ γείτονος ἐπιπτε καὶ συγχρόνως ἡ ἰδικὴ μᾶς ἠδαφιζέτο· ἐμένουμεν λοιπὸν μεταξὺ δύο εἰρηπίων κρεμάμενοι εἰς τὰ σκονιῶτα τῆς σημαίας, καὶ κινούμενοι πρὸς τὴν θάλασσαν, ἧτις κατὰ κατὰν τύχην δὲν εἶναι πολὺ βάθει. Συγχρόνως κλυθμῶν καὶ ὄδυμῶν ἠκούοντο εἰς ὅλον τὸ κατοικούμενον μέρος τῆς παραθαλάσσιας, μεμιγμένοι μὲ τὸν κρότον τῶν κατακρημιζομένων οἰκῶν καὶ μαγαζίων, καὶ ἐνόμιζες ὅτι ὁ Ἄθης ἠνοίγετο διὰ νὰ μᾶς καταπίῃ ζῶντας· Ἡ θάλασσα πρὸς, περισσοτέρων δυστυχιῶν ὑψίστη ἐπικαισθητῶς, καὶ κατεπλημύρθησεν ὅλην τὴν ἀκτὴν, τῆς ὧποιος μέρος ἐθευθίσθη μέχρις ἐνὸς καὶ ἡμίσεος πύχους. Ἡ γῆ εἰς διάφορα μέρη διεβράχθη, καὶ ἐκάπιζεν ὀρμὴν θαίου. ἐντοσούτω εἶχε φθάσει ἡ λέμβος τοῦ πλοίου τοῦ Κ· Γύψου

εἰς, καὶ μᾶς παρέλαβε πραγματικῶς ἡμιθανεῖς, ἴσους ὡς ἐκθαύματο, ἐσώθημεν, ἐκθύσαντες ἀπὸ τῶν εἰρηπίων τὴν μικρὰν θυγατέρα τοῦ Κ· Βιλιώτου, ἧτις σήμερον εὐρίσκειται καλλίτερον. Ἡ Μάκρην ἠρημώθη ὅλη σχεδόν. Τὰ μαγαζία ἐκρημίσθησαν. Τρεῖς ἄνθρωποι ἐθανατώθησαν δύο ἄνδρες, εἰς Τούρκος καὶ εἰς Χριστιανός, καὶ μία γυνὴ, πολλοὶ δὲ κατεπληγώθησαν· εἰς τὴν Μάκρην μάλιστα εἶναι 4 ἢ 5 οἰκογένεια αἱ ὧποιαι ἠφανίσθησαν· οἱ λοιποὶ εἶναι ἀπὸ μιᾶς πλησυνχόρου κόμης, ἔχοντες ἐνταῦθα τὰ μαγαζία των, τὰ ὧποια ὅλα εἶναι ἠρειπωμένα· ὅλοι ὁ κόσμος εἶναι ἐντὸς τῶν πλοίων. Ψυχὴ δὲν μένει ἐσπέρως ἐν τῇ πόλει. τὴν ἡμέραν ἐξέρχονται τινες εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ αἶμα αἰσθανθῶσι τὸν σεισμὸν, ῥίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν. τὰ πῆριξ μέχρι 10 ὧρῶν ἀποστάσεως, ἔχομεν εἰδήσεις, ὅτι ἠφανίσθησαν, καὶ πληθοὶ ἀνθρώπων ἐθανατώθησαν. Οἱ σεισμοὶ ἐξακολουθοῦν, καὶ εἰς πᾶν τέταρτον τῆς ὧρας τοὺς αἰσθανόμεθα, πότῃ μὲν ἀσθενεῖς ποτὲ δὲ δυνατοὶς κτλπ·

Τοιαῦτα εἶναι τὰ φικώδη ἀποτελέσματα τοῦ σεισμοῦ. Πολλὰκις ἐκ τούτων σχηματίζονται νέοι ποταμοὶ ὑπογείων ὑδάτων, πολλὰκις δὲ κατακυθίζονται ἄλλοι, καὶ ξηραίνονται πηγαί, καὶ συνιστῶνται λίμναι νέαι, ἔλη, πηγαὶ κτλπ·

Δὲν ἐξαιρεῖται δὲ οὐδὲ ἡ θάλασσα ἀπὸ τοῦ σεισμοῦ· αὐτὴ μάστιχα ἐξωθεῖται καὶ κατακλύζει τόπους ὀλοκλήρους. οὕτω ὁ σεισμὸς τοῦ 1761 κατέκλυσε τὰ παράλια τῆς Συνηθίας, Ἀγγλίας, Ἰσπανίας, τὰς νήσους Ἀντίγουαν, Βόρδαδον, Μαρτινίκαν, κτλ. Οὕτω τὰ ὄρθα τοῦ ποταμοῦ Τάγου διὰ μιᾶς τρις ὑψώθησαν 30 πόδας, καὶ πάλιν τρεῖς ἀπεσύρθησαν ἐπὶ τοῦ σεισμοῦ τοῦ 1755. Πλοῖα πολλὰκις κατακυθίζονται, μικρὰ δὲ ὄντα ἐκσφενδύνονται· ἀλλὰ καὶ γαῖαι ὀλόκληροι γίνονται, καὶ νέαι πολλὰκις ἀναφαίνονται· οὕτω πλοῖον τῆς Σικελίας ὑψώθη νεκρὴ νῆσος τῷ 1831, καὶ ἧτις τὸ αὐτὸ ἔτος ἐχάθη. ἐκ τοιαύτης κίτις παρήχθησαν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλωῦ, τοῦ Σαδώνος καὶ τοῦ Πλουτάρχου, καὶ αἱ νῆσοι, Ἀἴλος, Ρόδος, Ἄνδρος, Σαντορίνη, Μῆλος καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἡ Ρόδος λοιπὸν, ὡς καὶ ἡ πλοῖον ξηρὰ, ὅπου εἶναι ἡ Μάκρην, φαίνεται ὅτι ἔχουν ὑπὸ κάτω ἠφαιστειῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπόκεινται εἰς σεισμούς. Ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν νὰ εἰπωμέν τι περὶ τῶν ἐξ ὑποθαλάσσιων ἐκρήξεων παραχγνῶν γαιῶν. Ἀπότι « οὐδεὶς ἐγνώ νοὴν Κυρίου »· ἀναφέρομεν δὲ μόνον ὅτι ἡ Πανδώρα εἰς τὸ ΚΒ· Φυλ. περὶ τῆς Θῆρας καὶ Θηρασίας ὁμιλοῦσα λέγει· « εἰς τὸ ὑποθαλάσσιον ἠφαιστειὸν ὄρειλοισι τὴν γέννησιν καὶ ἡ Θῆρα καὶ ἡ Θηρασία καὶ τὰ παρακείμενα νησίδα, καὶ τοῦτο εἶναι ἴσως προκαρισμένον νὰ τὰ καταπίῃ πάλιν ποτὲ καθὼς τὰ ἐξέμασεν ! »

Παρετηρήθη δὲ ὅτι ὅπου ὑπάρχουσι ὑδάτων πηγαὶ ἢ ἠφαιστειῶν, εἰσι καὶ οἱ σεισμοὶ εἶναι συχνότεροι.

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἡ τέχνη τοῦ ἀκολουθεῖν τὸν λόγον διὰ γραφῆς δὲν εἶναι, ὡς τινεὶ γενικῶς νομίζουσι, νέα ἐφεύρεσις. Οἱ Ἕλληνες μετεχειρίζοντο ὑπὸ τὸ ὄνομα σημεσιγραφία γράφῃν τινα, τῆς ὧποιος οἱ χαρακτηριστῆρες περιεγράψαν

και διεσώθησαν υπό τῶν Πλουτάρχου. Πρώτος δὲ ὁ Ξενοφῶν ὁ ἰονομαζόμενος Ἀττικῇ Μέλιτσα, μετεχειρίστη τὴν γρῆφην ταύτην ἵνα συλλέξῃ τοὺς λόγους τοῦ διδασκαλοῦ αὐτοῦ Σωκράτους.

Ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἢ τέχνη αὐτὴ μετέβη εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου καὶ μεγάλως ἐπροώθησεν. Ὁ Κικέρων εἶχε μορφώσει πολλοὺς στενογράφους, τοὺς ὁποίους εἶθε τιν εἰς διάφορα μέρη τῆς Συγκλήτου διὰ νὰ γράφωσι τὰ αὐτοσχεδιάσματά του, καὶ ἐκ τούτων στενογράφοις τούτους ὀφείλεται ἡ συντήρησις τοῦ λόγου τοῦ Κάτωνος καὶ τὴν συνωμοσίαν τοῦ Κατιλίνα. Ὁ Γάριων, εἰς τῶν ἀπελευθέρων καὶ φίλων τοῦ Κικέρωνος, κατέστη ἐμπειρότατος εἰς τὴν στενογραφίαν· μὲ ὅλους τὰς ἐργασίας τοῦ ῥήτορος Σέξα, ὅστις, καθ' ἃ λέγουσι, προσέθηκε πέντε χειμάδας σημεία εἰς τὰ τότε ἐν χρήσει, ὁ Τύρων ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν λατινικὴν στενογραφίαν. Ἡ ῥωμαϊκὴ στενογραφία εἶναι γνωστὴ τὴν σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα τυρωνικὰ σύμβολα.

Ὁ χριστιανισμὸς αἰσθηθεὶς ἅπασαν τὴν ἀξίαν τῆς τυρωνικῆς τέχνης, παρεδέχθη αὐτήν, καὶ τὰ σύμβολα ταῦτα, τὰ ὄντα μέρη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κοσμικῆ, μετεχειρίσθησαν οἱ πρῶτοι πατέρες τῆς ἐκκλησίης, καὶ οὕτω μετὰ τῶν ἱερῶν κατέστησαν ἰσχυρὸν ὄργανον πρὸς διδασίαν τῆς νέης πίστεως. Ἀρκετὰ χειρόγραφα με τυρωνικὰ σύμβολα χρονολογούμενα ἐκ τῶν πρώτων αἰώνων τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς, σώζονται εἰς τὴν βασιλικὴν τῶν Παρισίων Βιβλιοθήκην.

Τὰ ἴχνη τῆς ὑπάρξεως τῆς στενογραφίας ἀφανίζονται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ζοφώδους σκοτοῦ τοῦ Μεσαιῶνος. Μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πολυκαλοῦς Ἀβδῶ Γρηθίου γνωρίζονται, ὅτι ἡ γραφὴ αὕτη κατ' ἀρχαίαν παρὰ τὴν ἐκκλησίαν, ἐνθαῖνονθεῖσα παρὰ τῆς ἐκκλησίας, μετέπειτα ἀποδρῶς ἤρξατο νὰ καταδιώκηται παρ' αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ ἐθεωροῦντο ὡς ἔργον μαγείας, νεκρομαντείας, ἀπειρηγῆθη. ὅσοι αὐτὴν μετεχειρίζοντο αὐτὴν ἐξέπνεον πλλάκις ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Ἀλλ' ἤδη, χάρις εἰς τὸν πολιτιστὸν, ἡ τέχνη αὕτη θεαματικῶς ἐπροώθησε καὶ προσαυξήθη ἐν Ἑυρώπῃ.

Αἱ ἀνάγκαι ἐπινοοῦσι τὰς ἐφευρέσεις, λέγει ποροιμία τις. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρῶτον μετὰ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν ἀνεγεννήθη ἡ τέχνη αὕτη. Πλέον τῶν 100 συγγραμμάτων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 17^{ου} μέρη τοῦ τέλους τοῦ 18^{ου} αἰῶνος ἐξεδόθησαν ἐν αὐτῇ πραγματευόμενα περὶ τῆς στενογραφίας.

Βιβμηδὸν ἡ στενογραφία τόσω ἐπέτυχεν, ὡσὺ δὲν ἤλπιζον οἱ νεώτεροι. Εἰς ὅλλα σχεδὸν τὰ Πανεπιστημικὰ καὶ τὰ ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα τῆς Μεγάλης Βρετανίας εἰσήχθη ἡ τέχνη αὕτη. Ἐπειδὴ παρεστήθησαν, ὅτι οἱ φοιτηταί τῶν Πανεπιστημίων, οἱ δικηγόροι, οἱ θεολόγοι, οἱ συγγραφῆς κτλ. ὠφελοῦντο πολὺ ἐκ τῆς τέχνης ταύτης.

Εἰς τὴν Γαλλίαν περὶ τὸ 1681, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 1^{ου}, ἀναφρίσκειται συγγραμμά τι

στενογραφίας, ἀλλὰ τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἦτο μετὰ φρασίς ἐκ τοῦ Σχέλτωνος, συγγραφῆς τῆς καλλιέρας Ἀγγλικῆς πραγματείας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

Ἐτέρα τινα δοκίμια, μετὰ τῶν ἄλλων δὲ ἡ τεχνολογία τοῦ Θεοδωτοῦ ἀνεφάνισεν εἰς τὴν Γαλλίαν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἀλλὰ μικρὰς ἀξίας, καὶ οὕτως ἀπεδείχθησαν ἄχρηστα. Περὶ τὰ 1791 ἡ Ἀγγλικὴ θεωρία τοῦ Γαυλῶρος μετεφράσθη εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν· ἡ διαφορὰ ὅμως τοῦ μηχανισμοῦ τῶν δύο γλωσσῶν κατέστησεν ἥττον εὐτυχῆ τὴν θεωρίαν ταύτην ἢ τὴν ἑλληνικήν.

Εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα . . . . εὐκτατῶν ἐπὶ τέλους ἡ στενογραφία νὰ εἰσαχθῆ καὶ εἰς τὸν περὶ αὐτὴν τύπον. Ἐ. Γ.

ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ὑπό Α. Ι. Δ.

(συνέχεια ἐξ Ἐφλ. ια')

Ἐκάμαν δὲ ποιαύτην ἐξομολόγησιν ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀνθρώπων, « εἰμὶ ἐγὼ πρῶτος τῶν ἀμαρτωλῶν (ἔλεγον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος) καὶ ἀπομακρύνθητι ἀπ' ἐμοῦ, Κύριε, διότι εἰμὶ ἀμαρτωλός » καὶ πάλιν ὁ ἴδιος λέγει. « Οὐκ ἔστι διαστολή. πάντες γὰρ ἠμαρτον, καὶ στεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, δικαιούμενοι δωρεὰν τῇ αὐτοῦ χάριτι, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν χριστῷ Ἰησοῦ, ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλοσθένων διὰ τῆς πίστεως ἐν τῷ αὐτοῦ αἵματι, εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, διὰ τὴν πίσιν τῶν προγεγονότων ἀμαρτημάτων ἐν τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. 24—25—26).

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐπίστευον καὶ ἐπραττον, ὅτι οἱ ἀπίστοι ἐδίδασκον, καὶ ὅτε τοῦ ἔλεγον « μετενοεῖτε, μετενοεῖτε, καὶ εὐρώτων αὐτοῦ ἐπιμόνωσθε καὶ ἐν εὐαγγελίῳ » « τί ποιήσωμεν ἵνα σωθῶμεν; » καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀπόστολος τοῦ ἐδίδασκον, ἐπέσπερον οὗτοι. Οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ἄτινες ἀπέδιδον εἰς τὰς ἕλικας τελετὰς τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείαν, καὶ οἱ ἔθνη καὶ εἰς τὰ ἀφωανάτων εἰδωλα, τὸν ἀληθὴ Θεόν, ἀπεδέχοντο ἐν ἀγαλλίᾳ τὴν διδασκαλίαν τῆς μετανοίας, ὑπακούοντες τοῖς Ἀποστόλοις καὶ παρευρισκόμενοι εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ ἁγίου πρὸς ἀγιασμὸν τῶν μυστηρίων.

Πρὶν μετανοήσασιν ἦσαν τῶν ἐπιμαρτωλοῦν. Ἦσαν, λέγει ὁ Ἅγιος Παῦλος, ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, δουλοφονοῦντες ἐπιθυμίας καὶ ἡδοναῖς ποικίλαις, ἐν κοκκίᾳ καὶ φθόνῳ διαγόντες, στυγητοὶ, μισούντες ἀλλήλους (τι τ' γ' 3). καὶ τινες δ' αὐτῶν ἦσαν « πῆνοι, εἰδωλολάτραι, μιχοὶ, μαθητικοὶ, κλέπται, πλεονέκται, μέθυσοι, λοιδοροὶ, ἄσπαγεσ, ἄλλ' ἐπιστραφέντες, δὲν ἦσαν πλέον. » Καὶ ταῦτα τινες ἦσαν. ἀλλ' ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγαθήθητε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε εἰς τὴν ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν [α' Κορινθ. στ'. 10. 11].

Πάλιν δὲ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν των ἔλεγον « μὴ συ-

σχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφώσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοοῦ ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον (Ρωμ. ιβ' 2). Ἐπρὸς λοιπὸν ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ πικρῆς, ὅτι ὁ κόσμος κἀμεῖ καὶ ζητεῖ, καὶ κατέστημεν ὡς ἐκείνοι ἀνθρώποι καιροὶ διὰ τῆς βοήθειας τοῦ ἁγίου Πνεύματος» Α. Ι. Δ.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ.

ὑπό Α. Ι. Δ.

Μόνος ὁ τῆς ψυχῆς ἐσωτερικὸς στολισμὸς κἀμὶ τὸν ἀνθρώπον ἀληθῶς τιμιώτερον καὶ ἐνώτερον ἀπὸ τοὺς λοιπούς, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι δύσκολος ἡ ἀπόκτησις αὐτοῦ, ὁ ἀνθρώπος καταφεύγει εἰς τὸν ἐξωτερικὸν στολισμὸν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν. Διὰ τοῦτο ἐπενέθησεν τὰ ποικίλα ἐνδύματα, καὶ πᾶν εἶδος στολισμῶν, καὶ ἐτίμησε μάλιστα ὄλα τὰ λαμπρὰ καὶ σπάνια πράγματα, ἐλπίζων νὰ ἀποδειχθῆ, ἀπὸ ἀποκτήσεως αὐτῶν, ἀνώτερος ἀπὸ ὄλα τὰ ἄλλα. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ λαμπρότατον καὶ σπανιώτατον τῶν τῆς γῆς προϊόντων εἶναι αὐτοὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι, διὰ τοῦτο ἐτίμησεν αὐτούς ἡ ἐξωτερικὴ ματαιοφροσύνη περισσότερο ἀπὸ ὄλα τὰ φυσικὰ καὶ τεχνικὰ προϊόντα ὅθεν ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξεν ἀξιολογητὰ ἐμπορικὴ ὕλη. Ἀλλ' ἡ ἀντίληξις τῆς ἐπιδουλεύου ἐν τῇ φύσει κατέφυγε νὰ τὴν μιμηθῆ καὶ ὡς πρὸς τούτο τὸ εὐγενὲς προϊόν διὰ τοῦτο καὶ ἐπλεῖσεν ἀπὸ τῶν ἕλων ὄλα τὰ εἶδη τῶν πολύτιμων λίθων, ἀκτὸς ἐπὸς πολύτιμου λίθου, ὀνομαζομένου Ὀπάλλιον τοσοῦτον εὐφυῶς, ὡστε ἀπατᾷ καὶ τὴν θρησκείαν τῶν εὐδυνῶν. Ἀλλ' ἡ ὑπερβολικὴ στερεότης τῶν πολύτιμων λίθων καταδικαίνει μὲν τὴν ἀπάτην τῆς τέχνης, ἀποδεικνύει δὲ αὐτοὺς ἀνώτερον, οὐ μόνον τῶν τεχνικῶν λίθων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων τινῶν λαμπροτέρων φυσικῶν λίθων· διότι οἱ μὲν τεχνικοὶ λίθοι ἀκονίζονται εἰς ὀλίγας ὥρας καὶ βρῖζονται εὐκόλως, ὁ δὲ ἄδάμας ὁ ἀνθραξ καὶ ὁ σάπφειρος μόλις ἀκονίζονται εἰς πολλὰς ἡμέρας οὐδὲ τρίβονται ὡς οἱ ἄλλοι οὐδὲ διὰ τῆς λεπτοτάτης Ἀγγλικῆς βίβης. Ἐἶναι δὲ ἡ λάμψις τῶν ἀληθῶς πολύτιμων λίθων εἶναι πολὺ ἀνώτερη τῆς τῶν ψευδολίθων· μολόντι ἢ διάκρισις χρειάζεται γυμνασμένον ὀφθαλμὸν.

Εὑρίσκονται δὲ οἱ πολύτιμοι λίθοι εἰς τὴν μεσημεριανήν Ἀσίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδικὰς· οὐ μόνον εὑρίσκονται καὶ εἰς τὴν Βρασίλιαν, ὅθεν μεταφέρονται ἤδη πολλοὶ εἰς τὴν Ἑυρώπην. Εὑρίσκονται δὲ κυρίως εἰς τὰ θύσσα καὶ ἐν τῶν πετρῶν ὁμοίως· εὑρίσκονται ἔδω καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τοὺς ποταμούς, οἵτινες φέρονται ἐξορύμενοι ὑπὸ τῆς βροχῆς διὰ τῶν σχισμῶν τῶν πετρῶν. Οἱ τελευταῖοι δὲ καὶ νομιζοῦνται καλλίτεροι· δὲν εἶναι ὅμως πολὺ καθαροί, εἶναι δὲ καὶ κακίσχημοι καὶ ἐνίοτε περικαλύπτονται ἀπὸ δέρμα λίθοις.

Οἱ πολύτιμοι λίθοι εἶναι κυρίως 20. ὁ Ἀδάμας, ὁ Ἀνθραξ, ὁ Σάπφειρος, τὸ Τοπάζιον, ὁ Σμαράγδος, ὁ Ἀμέθυστος, ὁ Γρανίτης, ὁ Γάκυθος, τὸ Βηρύλλιον, ὁ Χρυσόλιθος, τὸ Σαρδίον, ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ Ἀχάτης, ὁ Ὀπάλλιος, ὁ Ὀνοξ, ὁ Σαρδόνυξ, ὁ Πρασίτης, τὸ Περσίδιον, τὸ Λαζούριον, καὶ τὸ Τουρμαλίνον. Τὸ συνειθισμένον διὰ ζυγίων τῶν πολύτιμων λίθων εἶναι τὸ Κεράτιον [τὸ λεγόμενον ἀπλῶς Κεράτι], τὸ ὅστις ἐὰν διαιρεθῆται εἰς 4 κίχλους [γράνα]. 12 8/10 κεράτια εἶναι ἰσοβαρῆ μετ' ἐν δράμιον.

ΠΕΡΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ.

Ὁ Ἀδάμας [Διαμάντι κοινῶς, Gemma Adamas λατινιστὴ καὶ τουρκιστὴ ἐλμάς]. Ὁδτος εἶναι σκληρότατος, ἐκείνηστος καὶ διαφανέστατος ὄλων τῶν ἄλλων πολύτιμων λίθων. Ὄταν εἶναι ἀχρωματιστος φαίνεται ὡς καθαρὸτατος κρυσταλλός. Ὁ Ἀδάμας κόπτει τὸν κρυσταλλῶν τὸν ἀνθρώπου καὶ τοὺς λοιποὺς πολύτιμους λίθους, καὶ σπινθηροβολεῖ διὰ τοῦ χαλύβους [α] [Γουρκα, στελίκι ἢ ἀτσάλι], Πάντοτε εὐρίσκεται κρυσταλλοειδῶς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἴσομεγέθεις καὶ τρυφῶνους ἐπιφανείας· ἐνίοτε δὲ καὶ στραγγύλος. Ἡ ὑφανσις αὐτοῦ εἶναι λεπιδωτή. Ἐὰν ἐσθλῆ εἰς πῦρ δυνατὸν, ολίγον διαφλογίζεται καὶ ὄλος ἐξασταίεσσεται. Ἐὰν ὅμως καλυφθῆ με κόνιν ἀνθρακίαν, καὶ εἰς αὐτὴν ἐμποδισθῆ τοῦ αἵρος ἢ εἰσίδος τότε, ἐν τῷ δυνατωτάτῳ πυρὸς μένει ἀμετάβλητος.

Οἱ ἐλλιστοὶ ἀδάμαντες εὐρίσκονται εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδικὰς, εὐρέθησαν δὲ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρεθόντος αἰῶνος καὶ εἰς τὴν Βρασίλιαν, ὅθεν ἤδη μεταφέρονται πολλοὶ εἰς τὴν Ἑυρώπην. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδάμαντος εἶναι κατ' ἀναλογίαν τῆς αὐτοῦ ποιότητος, τοῦ χρώματος καὶ τοῦ μεγέθους. Εὑρίσκονται πολλοὶ ἀδάμαντες κῦτρινοι καὶ γολανοὶ· σπανίως δὲ βροδόχροοι, καὶ εἶτι σπανιώτερον πράσινοι, οἱ ὅποιοι νομιζοῦνται καὶ τιμιώτεροι. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδάμαντος διακρίεται οὕτως, ἕκαστος αὐτοῦ κῶκος [γράνα] ὑπολογίζεται ἰσότημος μετ' 5, ἢ 8 τάλληρα· ὁ Ἀδάμας δὲν ἀκονίζεται ἀλλῶς, εἰμὴ πάλιν δι' ἀδάμαντος.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ἔχει τὸν μεγαλωτάτον ἀδάμαντα, ὅστις εὐρέθη εἰς τὴν Βρασίλιαν. Ἐυρέθη εἰς τὴν Κίαν καὶ τὰς Ἰνδικὰς καὶ ἄλλος πολύτιμος λίθος ἀδάμαντοειδῆς ὀνομαζόμενος Ἀδამαντόσπαθον, ὅστις εἶναι ἀδιαφανὴς φαῖος, ἢ μελανός καὶ τόσον σκληρός, ὡστε μετ' ἐκείνην αὐτοῦ ἀκονίζεται ὁ ἀδάμας, καὶ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι. Ὁ Καρχίας Ἀδάμας, ὅστις λέγεται καὶ Ἰαργίον, Ἰακκούϊον καὶ Σαργίον, νομιζοῦται ἀπὸ τινος ὡς εἶδος τι ἀδά-

[α] Ὀνομασθῆναι χαλύβι ἀπὸ τῶν Χαλύβων ἔθνος περὶ τὸν 11^{όντον}.

μαντος, και ευρισκεται κατ' την Κυβελαν, έχει χωματα διαφορα, δηλ, φαιόν, λευκόν, υποκύντινον, υποκύντινον, κτλ.

Θελει ακολουθήσει η περιγραφή των πολυτιμων λιθων και ακόμη των ορυκτολογικων. Α. Ι. Δ.

Πατρικόν Παράδειγμα.

Όσοι γονείς επιθυμοῦσι νά διδάξωσι τὰ παιδιά αὐτῶν νά διάγωσι τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν αὐτοὶ θέλουσι, πρέπει πρῶτον οὗτοί οἱ ἴδιοι νά διάγωσι ἐκείνην τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν διδάσκουσι εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν.

Α. Ι. Δ.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ.

Από Τραπεζούτος, υιού του Λυκάονος, αρχαιστάτου ἡγεμόνος τῆς Ἀρκαδίας κατὰ Στέφανον, ἢ ἀπὸ τῆς παρατέλεισης τοῦ Δι' Τραπεζοῦς ὑπὸ τῶν Λυκάονος παιδῶν κατὰ τὴν μυθολογίαν τοῦ Ἀπολλοδώρου, ὠνομάσθη τὸ πρῶτον Τραπεζοῦς, ἴσως τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, χωρὰ κεντρικῆ, ὄρεινῆ τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας πόλεως οἱ κάτοικοι, ἀναγκαζόμενοι νά μετακινήσωσι πλανήται, ὡς καὶ ἄλλαι πόλεις Ἀρκαδικαί, ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ἑπαμεινώνδου, στρατηγοῦ Θηβαίων, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν νέαν συνοίκησιν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Λακεδαιμόνος, τὴν Μεγαλόπολιν, ἐφυγον διὰ νυκτὸς πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὡς διηγεῖται ὁ Πιτυναῖος. Ἐπειδὴ δὲ ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἑπαμεινώνδου, ἐμβαίντες εἰς πλοῖα, ἦλθον εἰς τὸν Κυζικεῖνον Πόντον καὶ κατοίκησαν εἰς τινὰ τῶν τῆς Σινώπης ἀποικίων, τὴν πρότερον μὲν Οἰζηνιδία, ὕστερον δὲ ὑπ' αὐτῶν ὠνομασθεῖσαν Τραπεζοῦντα, ὁμωνύμως τῆ ἐγκαταλειφθεῖσα πατρίδι, κειμένη πρὸς δυσμὰς τινὸς ποταμοῦ Ηυξίου κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Μικρᾶς πρὸς τὴν Μεγάλην Ἀσίαν, καὶ κατὰ τὴν ὑπόριον τοῦ Σκυδίου. Τὸ δὲ ὄνομα Οἰζηνιδία ἦτον ἴσως Ἀμαζόνος τινὸς, ὡς καὶ τοῦ τῆς Σινώπης, ἄλλης Ἀμαζόνος, εἰς ἣς ὠνομάσθη ἡ πόλις.

Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι Τραπεζοῦς ἐλέγετο καὶ ἄλλα τι ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ (Κριμαίᾳ) καὶ Τραπεζοῦς, ἄλλη ἄκρα κατὰ τὸν Ἑλλησπόντον, καὶ Τραπεζοῦσι, πόλις τις ἐν Καρίας, ἴσως ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ τῆς θέσεως σχήματος, διότι, ὡς γνωστὸν, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Τραπεζίον, σχῆμα τετράγωνον ἀνισόπλευρον καὶ ἀνισογώνιον, γινόμενον ἐκ τῆς τομῆς τριγώνου ἰσοσκελοῦ; ἄνωθεν καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν βῆσιν. Τὸ σχῆμα τοῦτο περίπου ἔχουσι πολλοὶ τόποι ὁροσεινοὶ καὶ θέσεως πόλεων ἢ χωριῶν, ὅποιον εἶχον, φέρ' εἶπειν, ὡς λέγει ὁ Στράβων, καὶ αἱ Τράλλεις [ὀθωμανιστὶ Λιδίην γκιουζελ Ἰσοῦρ], πόλις τῆς Αὐδίας πρὸς τὴν Καρίαν ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Μισσιγίδα καὶ παρὰ τὸν Εὐδῶνον ποταμόν, γυνόμενον εἰς τὸν Μάϊανδρον.

Κειμένη κατὰ τὴν καμπὴν τῆς παραλάας τοῦ λα-

γομένου Πολ ἐμῶνικου Πόντου, [θαλάσσης κολπώδους ἐκ Σινώπης μέχρι Κολχίδος], καμπὴν σημεῖωθε ἐκ δυσμῶν πρὸς βορρᾶν μεταξὺ τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Μεγάλης Ἀσίας, ἡ πόλις Τραπεζοῦς ὑπάρχει ἐπαλαι ὡς τι καινὸν ἐμπυρεῖον τῆς Καππαδοκίας. [εἰς ἣν ἀνήκει γεωγραφικῶς] καὶ Ἀρμενίας καὶ Κολχίδος, καὶ ἐτι ἀπώτερον τῆς Περσίας καὶ τοῦ Κουκάσου πρὸς τὸ Βυζάντιον, τὸν Ἰατρον [Δουνοβίον] ποταμόν καὶ ἄλλους τῆς Εὐρώπης τόπους. Διὰ τοῦτο ἤκμαζεν ὅπως οὖν ἡ Ἑλληνικὴ αὕτη πόλις, ὅτε ἦθεν ὁ Ἑρμοῦ μετὰ τῶν μυρῶν Ἑλλήνων, καταβαίνων ἐκ τῆς Μεσοποταμίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ διαβὰς ἀπὸ Ἀλύθης ἢ Ἀγρυουπόλεως [Γκιουμουσχανε], πολίτης τῶν νῦν χριστιανικῆς ἐπὶ τοῦ Σκυδίου.

Τὰ καθέκαστα τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς ἐγγενεῖς ταύτης πόλεως ἀπέκειται εἰς τοὺς λόγιους τῶν Τραπεζοῦντιῶν νά ἐκθέσωσιν ἐν μονογραφίᾳ κατὰ πλάτος συλλέξαντες ἐπιμελῶς πανταχόθεν καὶ συμβιούντες εἰς τὰ ὄνοματὰ τῶν κατὰ καιροὺς λαμπρῶν ἀξιολόγων ἀνδρῶν. Ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος νά σημειώσωμεν ὅτι ἀπὸ τῆς παλαιᾶς πόλεως τῆς Τραπεζοῦς, ἀνέκκεν ἔπειτα εἰς τὸ Βασίλειον Μυθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, καθεδρευόντος ἐν Σινώπῃ, καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων ἤτο πάλιν κατὰ τὸν Πλίνιον πόλις ἐλευθέρη. Οἱ δὲ ἡμέτεροι Ἀυτοκράτορες ἐτίμησαν καὶ νύξησαν αὐτὴν παλληχῶς, ἔχοντες ἐκεῖθεν κατὰ διαφορὰς καιροὺς ὠφέλειαν μεγάλην καὶ συνδρομὴν ἰσχυρὰν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς αὐτοκρατορίας. Κατὰ δὲ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν λυκοφίλων Φράγκων Ἀλέξιός τις Κομνηνός ἐκ τῶν αὐτοκρατορικῶν γενεῶν, ἔλθων ἐνταῦθα, ἔστησε θρόνον διαρκέσαντα ἀπὸ τοῦ 1204 μέχρι τοῦ 1460, ἤτοι 7 ἔτη μετὰ τὴν δευτέραν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωχαμέτου Β. Σουλτάνου τῶν ὀθωμανῶν, γενομένην τῷ 1454. Ὁ πορθατὴς οὗτος, καὶ τὰ ἔχον εἰρήνην μετὰ τῶν Τραπεζοῦντιῶν, ἀλλὰ ὑποπευόμενος τὸ κράτος αὐτῶν, ἐπέλιθον ἐξαφῆκα καὶ ἀπροκρούτως μετὰ δυνάμεις μεγάλης, ἐπολιώρῃσε ἐς στενωπὸς τὴν Τραπεζοῦντα ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, ἐκαπελιῶν πανωλευριαν, ἐν δὲν παραδόχῃ ἀνυπερβήτως. Ἡ πόλις αὕτη, οὕσα τειχισμένη ἀτελῶς, περιεῖχεν ἴσως ὑπερὶ τὰς 100, 000 λαοὺ χριστιανικοῦ. Εἰς μάτην ὁ τότε ἡγεμὼν τῶν Τραπεζοῦντιῶν Δαυὶδ ὁ Κομνηνός ἐπεκαλεῖτο τὰς συνθήκας καὶ τὴν φιλίαν, ὑποσχόμενος πρὸς τὸν Μωχαμέτην φέρον τινα καὶ συμπαχίαν. Ἡ πόλις, μὴ ἐγούσα τροφᾶς καὶ ὕδαρ, παρεδόθη διὰ συνθήκης, ἵνα δεχθῆ μὲν φρουρὰν καὶ διαίκεσιν ὀθωμανικῆν, ἔχη δὲ ὁ λαὸς καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια πᾶσαν ἀσφάλειαν κτσεως, θρησκείας καὶ τιμῆς. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τὸ πλεῖστον τῶν Τραπεζοῦντιῶν ἐσπῆρχη καὶ ἤχμαλωτίσθη, ὁ δὲ βασιλεὺς Δαυὶδ ἐκρεμάσθη, καὶ ἐκ τῶν δύο υἱῶν αὐτοῦ ὁ μὲν πρεσβύτερος ἀπεκεφαλίσθη μὴ θέλων ἀρνῆσθαι τὸν Χριστόν, ὁ δὲ νεώτερος ἀποφεύγων τὸν θάνατον, ἐξώμισεν. Συγγράμματος καὶ μετὰ ταῦτα πολλὰ δημόσια καταστήματα τῶν Τραπεζοῦντιῶν καταστράφησαν, ἡ ἐδωρισθησαν εἰς ἄλληλ γουήσιν, καὶ πωλαὶ καὶ κάλλιστα ἐκκλησιαί τῆς δυστυχούς ταύτης πόλεως ἐγένοντο τεμὲνη [σαμαῖα] ἢ λουτρά. Τῶν συμβάντων καὶ τῶν συμφορῶν τούτων ἡ ἐξιστορία εἰς

ται συγγραφεῖσα ὑπὸ τινος αὐτόπτου τῶν λογίων Τραπεζοῦντιῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἐκτοτε ἡ Τραπεζοῦς κρατεῖται ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν, ἀναλαμβάνουσα ὁπωσούν διὰ τῆς ἐμπορίας καὶ τῆς παιδείας τὴν παλαιὰν ἀξίαν αὐτῆς κατ' ὀλίγον, σημερον δὲ μάλιστα κατὰ τὰς εὐτυχῶς γενομένης μεταρρυθμίσεις τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, εἰς ὧν οἱ χριστιανοὶ εὐρισκόντες ἐν ἰσονομίᾳ τινὴ ἀνάπτουσι καὶ δικαιούσιν, δύνανται, ἀπιεμῶνται τὶ ἐν ταῦν κινᾶ πράγματα, νά ἐπιδώσωσιν ἐκ ἑαυτῶν εἰς τὴν παιδείαν, τὰς τέχνας, τὴν γεωπονίαν, τὸν πλουτισμὸν καὶ πᾶσαν ἄλληλν εὐτυχίαν. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διητηρεῖται καλλιεργούμενη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὡς καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν παραλίαν τῆς Τραπεζουσίας χωρὰς μέχρι τοῦ ποταμοῦ Φικιδος ἀπέχοντος 140 σταδίων ἀπὸ Τραπεζοῦντος πρὸς ἀντιόχια, ἀλλὰ διεσπασμένη ὅπως οὖν καὶ βαρύνουσα, σώζουσα ὅμως πολλὰς ἀρχαίας λέξεις Ἑλληνικῆς, μὴ ἀπαντωμένας ἀλλαχού. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διατηρεῖται ὁμοίως μᾶλλον ἢ ἦτον κατὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ἀρκύτιαν τῆς Μικρασίας παραλίαν, ὅπου αἱ κυριώτεραι πόλεις καὶ πόλιναι Χρῆ, Ποντηράκεια, Πιρθέλιον, Ἀμαστρί, Ἰωνόπολις, Κίνωλις, Σινώπη, Κόουσα, Εὐσήνη (ἐπίκειον τῆς Βάρφας), Ἀμισός, Ἰρις, Θερωδιῶν, Βῆρις, [νεώριον τοῦ Ἀμαζονίου], Φαδιστινῆ ἢ Πιολεμῶνιο, Ἰσοσίον, Κοτύωσα, Ἀμπελιχώρα, [Ἀμπελογιχάρι] παρὰ τὸν Φαρματινὸν ποταμόν, Κερτσούς, Τριπολις, Ἰερὸν ὄρος, Ἐρμάνοσσα [Πλάτανα], Τραπεζοῦς, Ἰσοῦ ὄρος, Σινώμενα, Ὀρις, Ρίζιον κτλ. Τὰ παλαιὰ τῆς παραλίας ταύτης τοπικὰ ὄνοματὰ σώζονται παρὰ τοὺς αὐτοὺς χριστιανούς, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν. Ἡλλὰ δὲ διατηροῦνται καὶ ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν, οἵτινες τὴν Ἀμισὸν καὶ Οἰνίαν, ὅπου ἔχονται τοκτικῶς τ' ἀτμάπλοια ἐκ Βυζαντίου, ὡς καὶ εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, προφέρουσιν Σαμισὸν καὶ Οἰνία. Κατὰ τὴν παραλίαν ταύτην τὴν ἀπὸ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου μετὰ Τραπεζοῦντος καὶ Ρίζιον διατηροῦσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν οὐ μόνον οἱ πλείστοι τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ὀθωμανῶν, ὡς οἱ ἐν Κρήτῃ, Κύπρῳ καὶ παραλλοῦ τῶν ἄλλων νήσων καὶ αὐτῆς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κτταγόμενοι ἀνεμφιδῶλως ἐκ χριστιανῶν, γενομένων, ἀρησιχριστῶν ἐξ ἀνάγκης τινὸς. Περιέργον δὲ ἦτο καὶ ἀναγκαῖον, εἶναι τις τῶν λογίων Τραπεζοῦντιῶν ἢ Κεραιουτιῶν ἢ Ἀμισιῶν ἢ Οἰνοσίων ἢ Σινωπέων, ἐν οἷς ὑπάρχουσι κατὰ καιροὺς πεπαιδευμένοι ἄνδρες, ἐπιχειρῶσιν μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας τὴν συλλογὴν τῶν ἐν τῇ συνθείᾳ τῆς παραλίας ταύτης σωζόμενων Ἑλληνικῶν λέξεων, φράσεων, παροιμιῶν, ἀσμάτων, προλήψεων, μύθων καὶ παραθέσεων παλαιῶν καὶ ιστορικῶν, ἵνα ἐκδώσῃ αὐτὴν εἰς χωριστὸν βιβλίον, εἴτε διὰ τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης χάριν τῶν φιλολογούτων καὶ τῶν ἀρχαιολόγων.

Ἡ Τραπεζοῦς κεῖται ἐπὶ κόφου, ἐν μέρει τειχιωμένη, ἑκατέρωθεν δὲ τοῦ τεύχους ὑπάρχουσι ναυτικαί κτευσοί, διαπαρόμενοι διὰ ζυλίων γυφύρων. Ἡ δὲ ἀκρόπολις,

ἠρειπωμένη οὕσα, ἐπίκειται τῆς θαλάσσης, ὑποκειμένη αὕτη εἰς ἄλλους ὑψηλοτέρους λόφους τῆς ὑπώρειας τοῦ Σκυδίου. Ἐνταῦθα ὑπῆρχε τὸ παλαιὰν Ἡρακλέους, ὡστὲ καὶ τότε ἴσως ἐλέγετο καὶ νῦν δυνάμεθα νά ὀνομάσωμεν Ἡράκλειον τὸν λόφον αὐτὸν. Ὁ Ἀρβιανὸς ἀναφέρει καὶ ναὸν Ἑρμοῦ ἐν Τραπεζοῦντι, κείμενον πιθανῶς πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τῆς πόλεως. Ἐνταῦθα καὶ ὡς ἐκ τῶν σωζόμενων νομισμάτων φαίνεται ὅτι ἡ ἀρχαία Τραπεζοῦς ἐθεωρεῖτο πολεμικὴ, ἐμπορικὴ, ναυτικὴ, καὶ γαιωπονικὴ πόλις. Τὰ δὲ νῦν σωζόμενα ἐν αὐτῇ ὀρχαίαι εἰσι πάντα σχεδὸν τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς. Ἡ Τραπεζοῦς εἶχε τότε πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκκλησίας, εἰς ὧν αἱ πλείστοι μετὰ τὴν ἄλωσιν μετασχηματίσθησαν εἰς τεμὲνη ὀθωμανικὰ καὶ λουτρά, ὡς προείπομεν. Ἀλλὰ κατὰ τὰ δυτικὰ προάστια σώζεται σχεδὸν ἄνεκαί μὴ τῶν ὀρθωτέρων τῆς χριστιανικῆς Τραπεζοῦντος ἐκκλησιῶν ἡ Ἁγία Σοφία, γενομένη, ὡς καὶ ἡ ἐν Θεσσαλονικῇ καὶ ὅπου ἀλλαχού κατὰ μίμῃσιν τῆς ἐν Βυζαντίῳ, τὰ νῦν δὲ ἐγκαταλειμμένη. Ἐὰν ὁ ναὸς οὗτος εὐρισκεται εἰς χεῖρας τῶν ἡμετέρων εἰσέτι, θαυμαζόμεν διὰ τὴν ἡμέλησαν αὐτοῦ οἱ ἀγαθοὶ Τραπεζοῦντιαι, κείμενον μάλιστα πλησίον τῆς συνοικίης αὐτῶν, ἡ ὁποία διὰ χρόνου αὐξανομένη αὐτοθεν κατ' ὀλίγον, θέλει συμπεριλάθει ποτὲ καὶ τὸ σεβάσιμον τοῦτο κτίριον.

Ἡ ἐμπορία τῆς Τραπεζοῦντος ἠλαττώθη ὅπως οὖν μετὰ τὸν Ρωσικὸν τῆς Κιρκασίας ἀποκλεισμόν, μετ' ἧς ἡ πόλις αὕτη εἶχε πολλὴν συναλλαγὴν. Ἀλλ' ἐκ τινος χρόνου κλύθη πάλιν ἡ δι' αὐτῆς ἐμπορικὴ συγκοινωνία τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Περσίας μετὰ τῆς Εὐρώπης, καὶ εἶναι ἐλπίζομεν εἰς τὸ ἔξῃ, ν' αὐξηθῆ ἐτι πλέον, ἀφού τελευτήῃ ἡ ἐπιχειρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ φιλολόγου Σουλτάνου ἀμαζωτῆ ὁδὸς ἐκ Τραπεζοῦντος εἰς Θεοδοσιούπολιν [Ἐρζερούμ], καὶ ὅπως οὕτως προχωρήσῃ ἡ δημοσία τῶν Τραπεζοῦντιῶν ἐκπαίδευσις. Τὴν πάλιν ταύτην ὠφέλησεν ἐπ' ἐσχάτων, ὡς λέγεται, ἡ φρόνιμος διοίκησις τοῦ ἀγαθοῦ Καλλήλ πασά, γαμβροῦ τοῦ Σουλτάνου, πρῶτον ὑπουργοῦ καὶ ἀρχιναύαρχου τῆς Τουρκίας, νῦν διοικούντος εὐτυχῶς τὴν καλὴν Ἰωνίαν.

Κάτοικοι τῆς Τραπεζοῦντος ἀριθμῶνται Γραικοὶ μὲν οἱ παλαιοὶ τοῦ τόπου κητόρες, μῶλις 1000 οἰκογένηται, ἦτοι 5000 ψυχαί, οἱ δὲ ὀθωμανοὶ πεντοπλάσιαι ταύτων, Ἀρμένιοι δὲ ἑκατέρωθεν δόγματος εἰς τὸ ἤμια περίπου τῶν ὀρθοδόξων. Πιθανὸν δὲ εἰς τὸ ἔξῃ ν' αὐξηθῆ πλέον τῶν ἄλλων κατ' ἀναλογίαν ὁ πληθυσμὸς τῶν πρώτων, ἐὰν μάλιστα οἱ πρόκριτοι μετὰ τῶν ἀκμαυρόντων καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου προνοώσι καὶ ἐνιργῶσι τὰ δεόντα πρὸς τὴν ἀναγκαίαν αὐτῆν αὐξησίν, περιποιούμενοι καὶ ἀποκατασταίνοντας τοὺς ἐνδεεῖς καὶ τὰ ὄρφανά, ἐυκολύνοντας τοὺς γάμους, ἀποφενύγοντες τὴν πολυτελειαν, ἐπιμελούμενοι τὴν παιδείαν, τὰς τέχνας καὶ τὴν γαιωπονίαν, προσκαλοῦντες τοὺς ὀπόντας εἰς τὴν Ρωσικὴν ἐπικράτειαν εὐκαταστάτους συμπόλιτας αὐτῶν καὶ τέλος ζητούντες μετέμειναι ἐκ τοῦ Ἁγίου μάλιστα, τεχνίτας καὶ κηπουροὺς καὶ πωμένα, ἐπιδοτέμενοι δὲ αὐτοὶ ἐπὶ πᾶσι καὶ εἰς τὴν γαιωπονίαν. Αὐτοὺς ὑπάρχουσι καὶ ὑποπρέξοναι καὶ πρέξοναι

τορες τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Αὐστρίας, Περσίας, καὶ εἰτινος ἄλλης Δυνάμεως. Κατὰ δὲ ἐπαγγέλματα οἱ Τραπεζούντιοι εἶναι κτηματῖαι καὶ γαιοπόνοι, τεχνίται ἔμποροι καὶ ὀλίγοι θαλασσινοὶ, ἔχοντες μεγάλα πλοῖα ἐμπορικά. Ἐκτινων ἐτῶν ἦλθαν καὶ ἔγεινον αὐτοῦ ὡς σταθεροὶ κάτοικοι τινὲς τεχνίται γηαιοῦται καὶ ἄλλοι Ἕλληνας, εὐρίσκοντες ὠφελίμων ἐνασχόλησιν καὶ ἔχοντες παρὰ τῶν ἀγαθῶν Τραπεζούντιων τὴν δέυσαν φιλοξενίαν. Ἐμπότε δὲ ἡ αὐξάνη ὁ ἀριθμὸς τῶν μετοίκων τούτων δια τὴν ὠφέλειαν καὶ πρῶτον τοῦ τόπου.

Οἱ Τραπεζούντιοι, γενεὰ ὠραία, ἔχοντες τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ εὐφυῶν λαῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος Ἰώνων καὶ Ἀρκάδων, φαίνονται νοήμονες, εὐμαθεῖς, φιλόμουσοι, φιλοπάτριδες καὶ ἐπιχειρηματικοί. Ἐντεῦθεν κατήγοντο καὶ ἄλλοι παλαιότεροι ἄνδρες ἐνδοξεῖς κατὰ σοφίαν, καὶ ἄλληλ' ἀρετὴν, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους χρόνους οἱ διαπρέψαντες καὶ ὠφελισσάντες τὸ γένος, Μουρούζης, Ψυλλάνται, Καραζάδαι καὶ ἄλλοι, Προσθέτομεν ὅτι Τραπεζούντιος ἐκ πατρὸς εἶναι καὶ ὁ πρῶτος Καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου καὶ Συνάκτου αὐτῆς ἐκδιδομένης γαλλιστὶ ἐφημερίδος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ταχυδρομίου, νῦν δὲ γραμματεὺς ἢ σύμφουλος τῆς ἐν Παριούσις Ἑλληνικῆς Περσείας Δουρῆνδος, ἀπὸ πολυμοθῆς καὶ ευφραδῆς, ὁ νῦν συνοδεύων τὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος βιομηχανικὰ προϊόντα εἰς τὸ Ἐκθετήριον τοῦ Λονδίνου.

Οἱ Τραπεζούντιοι Γραικοὶ ἔχουσι Φιλολογικὸν Σχολεῖον μετὰ Βιβλιοθήκης κτισθὲν καὶ προικισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου ἄρχιερέως αὐτῶν καὶ διὰ μικροτέρας τιμῆς συνεισφορᾶς τῆς κοινότητος· ἐτι δὲ ἐκτός τοῦ τῶν ἀξόνων, ἐούστησαν καὶ *Παρθενωγραφεῖον*, κτισθὲν ἐπίτηδες ὑπὸ τῶν εὐκαταστάτων τῆς πόλεως ἐμπόρων, τοῦ ἀξίου τίμου Πασιανίδου ἰδίως ἀναλώμασι κατὰ προθυμίαν φιλόκωνον, παραδειγματικῆν. Οἱ δὲ ἀξιόλογοι διδάσκαλοι τῆς κοινότητος ταύτης· Κ. Ξανθόπουλος καὶ Βερικῆς Τριανταφυλίδης καὶ εἰτις ἄλλος ἀγνωστος ἡμῖν, ἐπιμελοῦνται μετὰ ζήλου τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς αὐτῆς νεολαίας καὶ τὴν αὐξάνω τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Σχολείου καὶ οἶαν ἄλλαν βελτίωσιν τῆς φιλης αὐτῶν πατρίδος. Ὁ πρῶτος, ἀπὸν ἦδη καὶ τελειοποιούμενος ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, θελεῖ ὠφελῆσαι ἐτι πλέον ἐπαυελθῶν. Πρώτη διδασκάλισσα τοῦ ἐν Τραπεζούντι Παρθενωγραφείου ὑπῆρξεν ἡ Μαριγὼ Καραοφίλου, ἥτις εὐρίσκειται νῦν ἐν Σμύρῃ, διαδεχθεῖσας αὐτὴν ἐκεῖ μετὰ τριστῶν ἄλλης διδασκαλίσης. Οἱ πρῶτοι Ἄντωνιάδης, Πασιανίδης, Κερβωνίδης, Νικηλαός, Παρασκευᾶ, Αὐγερινός, Πάνος, Ἰσαδάνου, καὶ ὅσοι ἄλλοι μετὰ τῶν Δημογερόντων καὶ τῶν Ἐσθῶρων κυβερνώσιν, ὡς λέγεται τὰ κοινὰ εὐτάκτως καὶ μετ' ἀξιοπαύου ὁμοιοῖας, φιλοτιμούμενοι νὰ περιποιήσωσιν εἰς τὴν κοινότητα πᾶσαν δυνατὴν ὠφέλειαν καὶ τιμὴν, ἀνατρέφοντες χρηστῶς, τὰ τέκνα τῶν καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτὰ τὸ αὐτὸ φρόνημα. Εἴθε ἡ ἀξιόλογος κοινότης τῶν Τραπεζούντιων ὁμογενῶν φωτισθεμένη καὶ ἀκμάζουσα ἐκ νέου νὰ συντελέσῃ δραστηριῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἄλλων πέριξ κοινοτήτων τοῦ Πολεμωνιακοῦ Πόντου. Μετὰ τὴν καλὴν σύστασιν καὶ διατήρησιν τῶν ἀναγκαίων Σχολείων καὶ τῆς Βιβλι-

οθήκης τὴν αὐξάνω καὶ ἀγαθὴν χεῖρην, παρακινούμενοι τοὺς Τραπεζούντιους νὰ συστήσωσι καὶ *Νεοσοκομείον* κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπειδὴ τὸ φιλάνθρωπικὸν τοῦτο κατὰστημα ἔχουσι ἦδη καὶ ἄλλαι μικρότεροι καὶ ἀδυνατότεροι κοινότητες· ὡς ἱατρὸν δὲ τοῦ Νεοσοκομείου αὐτῶν ἔχουσι τὸν περιμενόμενον ἀξιόλογον νέον Συμβουλευτὴν. Ἐτι χρειάζεται ἡ κατὰ αὐτὴ κοινότης καὶ *Δέσμη* ἐμπορικὴν, περιεχούσα τὰς κυριώτερας τῆς γλώσσης ἐφημερίδας, καὶ τὰ κατὰ καιροὺς ἐκδιδομένα φυλλάδια-περιοδικὰ ἢ ἄλλα, καὶ δευρομένην πᾶσαν τάξιν πολιτῶν. Ἡρὸ δὲ τούτου εἶναι χρεῖα νὰ ἔγῃ καὶ ἡ πόλις αὐτῆς ἐνα ἱεροκήρυκα ἐκ τῆς ἐν Καλικῇ Θεολογικῇ Σχολῆς.

I. A.

Εἰς Ἄνθος.

Μίμησις σκατικῆς ποιήματος.

Ταπεινὴν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ μὲ κοινὸν στέμμα,
Τὶ πλῆρη μὲ παρῖνεσι τ' ἀπροσάκτον μου βλέμμα
Κ' ἐπάτησα τὸν νέον σου κορμὸν μεβαρῶν πόδα,
Καὶ τὴν αἰνὴν σου καλλονὴν ἐμπρὸν ἀκουσίως!
Οὕτω μαρναίει ἐξαρῶν δριμύ πρῶτος κρῖος
Τῷ κήπου μας τὰ ρόδα!

Πρὶν κατατρέψω τὸν κορμὸν καὶ τὸ ἀγρόν σου χρῶμα
Ἡ χελιδὼν ἐσπῆριξε τὸ γλαφυρὸν τῆς σώμα,
Καὶ μὴν αὐτὴ ἔλαφ ὡς σ' ἐπίτε τα φύλλα,
Μὲ μέθην ἦμιγε χαρῆς τὸ νέον πείρωμά της,
Καὶ ἐχαιρέτων τὴν αὐγὴν τὰ κελαδπηματά της,
Ψαυδρὰ καὶ ἐρωτύλα!

Ὡς τόσα ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ σὺ ἔλαβες βιάλλος
Τὸ ψῦχος περιέβρισε τὸ τυφερόν σου κάλλος,
Ἄλλ' εὐτυχῶς διέφυγες τὸν ῥοδὸν τῆς καταγιγίδος,
Καὶ ἀνυψώσας ἔξωχον ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων,
Σταλίζον καὶ διακοσμοῦν, ὦ ἄνθος χάριν πνεον,
Τὸ στήθος τῆς πατρίδος!

Τὸ στέφανόν σου ἔβαφον ἀκτίνες τοῦ ἡλίου,
Πλήρη ψεκᾶδων τρεμουτῶν ἐφωιωδ' ἀκρῶν,
Ἐπέπρωτο νὰ συντοιβῆς, ὦ ἄνθος τῶν βοσῶν μας,
Νὰ στερηθῆς τὸ φύλλωμα καὶ τὸ γλαυκὸν σου χρῶμα,
Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πικρὸν νὰ σὲ σκεπᾶσῃ χῶμα
Ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μας!

Φεῦ! οὕτω τῆς νεότητος τὸ νέον κοῖνον πίπτει,
Κ' ἡ κόρ' ἡ ἀπροσάκτετος εἰς δόλον ὑποκύπτει!
Οὕτω τοῦ νέου πνιχτοῦ τὸ ἔαρ φυλοῖ βέει!
Τὰ ἄσματά του πνίγνυσιν οἱ στρόβιλοι τοῦ βίου.
Καὶ ἐν ἑσπέρας κελαδῶν περὶ δυσμᾶς ἡλίου
Μαρναίνεται κ' ἐκπνέει.

25 Φεβρουαρίου 1851.

X. A. Περμενίδης

Εἰδοποιήσις.

Ἀπὸ τοῦ Η'. ἀριθμοῦ τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης κτ' ἐφ' ἐξῆς ὅσα ἄρθρα μεγάλα ἢ μικρὰ δὲν φέρουσιν ἐπιγραφὴν ἢ γράμμα τι τοῦ ἀλφραβῆτου, ταῦτα δίδονται ὑπὸ τοῦ Διδασκάλου Θ. Τιμαγέου.

Ἐκάστου δὲ ἄλλου διανοητικῶν ἔργων θελεῖ φέρει ἢ τὴν ἰδίαν ἐκείνου ὑπογραφήν, ἢ γράμμα τι ἀλφραβητικῶν.